

ΑΜΛΕΤ

Ουίλιαμ Σαίξπηρ

Διασκευή Ανδρέα Κουκίδη

βασισμένη στη μετάφραση του Βασίλη Ρώτα

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κλαύδιος

Άμλετ

Πολώνιος

Οράτιος

Λαέρτης

Γερτρούδη

Οφίλια

Φάντασμα

Οσρίκος

Δύο θεατρίνοι

1
ΣΚΗΝΙΚΟ
Σκηνή 1

Σάλα στον πύργο

Σάλπισμα. Μπαίνουν ο βασιλιάς Κλαύδιος, η βασίλισσα Γερτρούδη, ο Άμλετ, ο Λαέρτης και ο Πολώνιος.

Κλαύδιος Ο αδόκητος θάνατος του ακριβού αδερφού μας καίει ακόμα τις καρδιές μας και θα ταίριαζε όλοι να μοιρολογάμε κι όλο το βασίλειο νάναι μες το πένθος. Η κρίση μας όμως ξεπέρασε την φύση μας, έτσι που μνημονεύοντας εκείνον με λύπη φρόνιμη, σκεφτόμαστε συνάμα και τους εαυτούς μας.

Γι αυτό και τη γυναίκα του αδερφού μου, που την τιμούσα σαν αδερφή μου, την έκαμα συγκυρίαρχη στον θρόνο και την πήρα γυναίκα μου, με χαρά όμως νοθεμένη. Με το ένα μάτι χαρωπό και το άλλο κλαμένο. Με γλέντια πένθιμα και μοιρολόγια χαρωπά.

Υπολογίσαμε όμως και τις γνώμες σας τις πιο σοφές, που ελεύθερα συμβαδίζουν με αυτή την πράξη μας. Σας ευχαριστούμε όλους.

Και τώρα εσύ Λαέρτη, πες μου τι συμβαίνει.

Για κάποια χάρη μου είπες; Ποια είναι αυτή Λαέρτη; Φρόνιμη παράκληση σου σε με, δεν πάει χαμένη. Πες μου τι θέλεις Λαέρτη;

Λαέρτης Αφέντη πολυσέβαστε, την άδεια σας ζητώ να γυρίσω στη Γαλλία. Αν ήρθα στη Δανία, τό'καμα πρόθυμα, για να δηλώσω, με την παρουσία μου στη στέψη σου, την αφοσίωση μου. Μα τώρα, αφού το χρέος μου τό'καμα, ο νους μου και ο πόθος μου γυρίζουν στη Γαλλία .

Κλαύδιος Έχεις την άδεια του πατέρα σου ; Τι λες Πολώνιε;

Πολώνιος Μου πήρε κύριε απρόθυμα την άδεια, θερμά παρακαλώντας με. Παρακαλώ δωσ' του την άδεια να φύγει.

κλαύδιος Ε, στο καλό Λαέρτη, με τον χρόνο όλο δικό σου, και οι χαρές σου, όπως θες ας τον ξοδεύουν. **(Φεύγει ο Λαέρτης)**

Και τώρα Άμλετ ανιψιέ και γιε μου,

Άμλετ **(Μόνος)** Το κέρδος του ανιψιού τόχασε ο γιος.

Κλαύδιος Πώς κι έτσι πάντα σε πλακώνει η συννεφιά;

Άμλετ Καθόλου κύριε. Με λούζει ο ήλιος μάλιστα.

Γερτρούδη Γλυκέ μου Άμλετ άλλαξε το σκοτεινό σου χρώμα και ρίξε φιλικό βλέμμα στον βασιλιά. Πάψε να γυρεύεις ,με βλέφαρα συνεχώς χαμηλωμένα, τον ευγενικό πατέρα σου στη σκόνη. Είναι πράμα κοινό και το ξέρεις. Ό,τι ζει , πεθαίνει.

Άμλετ Κοινό κυρία, πράγματι

- Γερτρούδη Αφού λοιπό είναι κοινό, γιατί σε σένα φαίνεται ξεχωριστό;
Αμλετ Φαίνεται λες. Δεν λες είναι. Τι σημαίνει «φαίνεται»; Καλή μου μητέρα, ούτε η στολή μου η τυπικά βαρυπενθούσα, ούτε της όψης το κατσούφιασμα, ούτε κι όλα τ'άλλα, τύποι και μόδες και καμώματα της λύπης, πιστά με δείχνουν. Αυτά πράγματι «φαίνονται», γιατί είναι καμώματα. Μπορείς και να τα παίξεις. Εγώ μέσα μου άλλον έχω αθέατον πόνο. Τούτα είναι λούσα θρήνου και θεάματα μόνο.
- Κλαύδιος Είναι ευχάριστο και δείχνει την καρδιά σου Άμλετ, που νιώθεις τόσο χρέος στο πένθος του πατέρα σου. Μα γνωρίζεις βέβαια, πως έχασε πατέρα και ο πατέρας σου κι εκείνος πάλι τον δικό του. Κι όποιος μένει, σαν γιος καλός, έχει το χρέος να κρατήσει το πρέπον πένθος για τον νεκρό. Μα αν επιμένει, θρηνολογώντας με πείσμα, δείχνει άθεη κακοκεφαλιά. Θλίψη όχι αντρίκια. Βούληση ανυπότακτη στον ύψιστο.
- Σε παρακαλούμε, ρίξε μακρυνά αυτόν τον άσκοπο σου θρήνο και βάλε εμένα στον νου σου για πατέρα. Κι ας το μάθει ο κόσμος, ότι εσύ είσαι ο πιο κοντά στο θρόνο μας. Κι ούτε είναι η αγάπη μας για σένα λιγότερο αγνή από του πιο ακριβού πατέρα για τον γιο του.
- Όσο για την πρόθεση σου να πας πίσω στο σχολείο στη Βιτεμβέργη, εναντιώνεται πολύ στη θέληση μας και σου ζητούμε να μείνεις εδώ στην παρηγοριά και την φροντίδα μας. Και νάσαι ο πρώτος παλατιανός, ανιψιός και γιος μας.
- Γερτρούδη Άμλετ, ας μη μιλά η μητέρα σου του κάκου. Μείνε παρακαλώ. Μην πας στη Βιτεμβέργη.
- Αμλετ Θα κάνω ό,τι μπορώ κυρία να υπακούσω.
- Κλαύδιος Αυτή είναι απάντηση φιλόστοργη κι ωραία. Και θάσαι όμοιος μας στη Δανία. Η αγνή και πρόθυμη συμμόρφωση του Άμλετ γέμισε γέλιο την καρδιά μου. **(Σάλπισμα. Βγαίνουν όλοι εκτός από τον Άμλετ.)**
- Αμλετ Ω θεέ μου...ω θεέ μου...Τι ταπεινά και πλαδαρά, σαχλά και ανούσια μου φαίνονται όλα αυτού του κόσμου τα καμώματα. Φτου σας. Μόλις δυο μήνες πεθαμένος ο πατέρας μου! Ούτε καν δυο! **(μικρή σιωπή)** Τι βασιλιάς! Μπροστά σε τούτον ήταν ο Υπερίων μπροστά σε σάτυρο. Τόσο αγαπούσε τη μητέρα μου, που δεν υπόφερνε ούτε οι αύρες του ουρανού να αγγίζουμε τραχιά το πρόσωπο της. Γη και ουρανέ. Τι να πρωτοθυμηθώ! Κρεμόταν πάνω του, σαν να μεγάλωνε η όρεξη της τρώγοντας. Και τώρα, μέσα σε ένα μήνα - Ωω αδυναμία, τ'όνομα σου είναι γυναίκα - ούτε πριν τριφτούν οι σόλες που φορούσε, ακολουθώντας το λείψανο του δύστηχου πατέρα μου, να παντρευτεί τον θείο μου, του πατέρα μου τον αδερφό. Ω πονηρή βιασύνη, τόσο εύκολα να πέσει σε σεντόνια

αιμόμιχτα. Κι αυτό δεν είναι κι ούτε μπορεί να βγάλει σε καλό. Όμως καρδιά μου σώπα. Πρέπει να κρατήσω τη γλώσσα μου. (**Μπαίνει ο Οράτιος**)

- Οράτιος Πολλά τα έτη αφέντη μου
 Αμλετ Ο Οράτιος , ή με γελούν τα μάτια μου;
 Οράτιος Ο ίδιος , πάντα δούλος ταπεινός της αφεντιάς σου.
 Αμλετ Μα τι στο καλό σε έφερε από τη Βιτεμβέργη;
 Οράτιος Για την κηδεία του πατέρα σου ήρθα αφέντη μου.
 Αμλετ Αν με αγαπάς, συσπουδαστή μου, μη με ειρωνεύεσαι.
 Θαρρώ πως ήρθες για τους γάμους της μητέρας μου.
 Οράτιος Πράγματι αφέντη μου, ήρθανε λίγο απανωτά.
 Αμλετ Οικονομία! Οικονομία, Οράτιε φίλε μου. Της παρηγόριας τα ψητά σερβιρίστηκαν κρύα στου γάμου τα τραπέζια.
 Προτιμούσα με τον πιο ακριβό μου εχτρό να σμιζώ στον παράδεισο, παρά να ιδώ μια τέτοια μέρα. Οράτιε, θαρρώ τον βλέπω τον πατέρα μου.
 Οράτιος Πού κύριε;
 Αμλετ Με της ψυχής τα μάτια Οράτιε.
 Οράτιος Τον έχω δει. Ήταν βασιλιάς αυτός.
 Αμλετ Ήταν σε όλα του άντρας. Δεν θα ξαναδώ άλλον σαν κι αυτόν.
 Οράτιος Νομίζω αφέντη μου, τον είδα χτες τη νύχτα.
 Αμλετ Είδες ποιον;
 Οράτιος Τον βασιλιά τον πατέρα σου.
 Αμλετ Τον βασιλιά τον πατέρα μου!
 Οράτιος Την κατάπληξη σου δάμασε για μια στιγμή, με αφτί προσεχτικό, ώσπου να σου φανερώσω αυτό το θάμα.
 Αμλετ Για το θεό ακούω.
 Οράτιος Δύο νυχτιές συνέχεια, ο Μάρκελος και ο Βερνάρδος, καθώς εφύλαγαν στη νεκρική ερημιά, μες τα βαθιά μεσάνυχτα, να τι αντίκτυσαν. Μια μορφή σαν τον πατέρα σου, αρματωμένη, βγαίνει μπροστά τους και με βήμα τελετής περνάει αργά και αγέρωχα σιμά τους. Τρεις φορές πέρασε μπροστα στα θαμπωμένα και περίφοβα μάτια τους. Ωστόσο αυτοί, από το φόβο τους , πάγωσε το αίμα τους, απόμειναν βουβοί και δεν μίλησαν. Και το ανακοίνωσαν με τρομαγμένη μυστικότητα σε μένα. Εγώ μαζί τους φύλαξα την τρίτη νύχτα, όπου καθώς μου τάχαν πει, την ίδια ώρα με ίδια μορφή, το φάντασμα έρχεται. Ο πατέρας σου. Τον γνώρισα. Τα δυο μου αυτά χέρια δεν μοιάζουν μεταξύ τους περισσότερο.
 Αμλετ Πού έγινε αυτό;
 Οράτιος Στην τάπια αφέντη, όπου φυλάγαμε.
 Αμλετ Δεν του μιλήσατε;

- Οράτιος Τόκαμα εγώ, μα απόκριση δεν έδωσε καμιά. Μονάχα μια φορά μου εφάνη πως σήκωσε το κεφάλι κι έκανε μια κίνηση σαν νάθελε να μιλήσει, όταν στην ώρα λάλησε το κοκόρι της αυγής και στον αχό τραβήχτη εκείνο βιαστικά κι εχάθη από τα μάτια μας.
- Αμλετ Πολύ παράξενο.
- Οράτιος Μα τη ζωή μου, τιμημένε μας αφέντη, είναι αλήθεια. Και το θεωρήσαμε επιταχτικό μας χρέος να σου το πούμε.
- Αμλετ Απόψε θα φυλάξετε;
- Οράτιος Μάλιστα αφέντη μου.
- Αμλετ Αρματωμένος είπες;
- Οράτιος Αρματωμένος.
- Αμλετ Είδατε το πρόσωπο του;
- Οράτιος Ναι κύριε. Είχε τη μάσκα σηκωμένη.
- Αμλετ Και φαινόταν αγριωπός ;
- Οράτιος Όψη θλιμένη πιο πολύ παρά οργισμένη.
- Αμλετ **(μικρη σιωπή)** Απόψε θα φυλάξω εγώ. Ίσως ξαναβγεί.
- Οράτιος Ω ναι κύριε, με εγγύηση.
- Αμλετ Αν βγει, με του καλού πατέρα μου το πρόσωπο, θα του μιλήσω, έστω κι αν λυσσάξει ακόμα ο Άδης και με προστάξει να σωπάσω. Και τώρα ζητάω τη χάρη να φυλάξεις το όραμα αυτό στη σιωπή σου. Και θα ανταμείψω την αφοσίωση σου. Πήγαινε Οράτιε στο καλό. Θα σε δω, ανάμεσα έντεκα και δώδεκα, στον προμαχώνα.

ΣΚΗΝΗ 2

Κάμαρη στο σπίτι του Πολώνιου Μπαίνουν ο Λαέρτης και η Οφιλία.

- Λαέρτης Τα πράματα μου είναι στο πλοίο. Αφήνω γεια. Κι αν αδερφή κάνουν οι άνεμοι χάρες και παραστέκουν στα πανιά, να μην κοιμάσαι, παρά να ακούω νέα σου.
- Οφιλία Το αμφιβάλλεις;
- Λαέρτης Κι όσο για τον Άμλετ και τις ψευτοαγάπες του, πάρ το σαν μόδα, ένα παιχνίδισμα, ανθός της νιότης στην πρώτη άνοιξη της φύσης. Γλυκό μα πρόσκαιρο, μοσκοβολιά και λεπτότητα μιας στιγμής και τίποτ' άλλο
- Οφιλία Τίποτε άλλο παρά αυτό;
- Λαέρτης Άλλο μη βάζει ο νους σου. Μπορεί να σ' αγαπάει τώρα, που ούτε καμιά ντροπή, ούτε πονηριά εξασθενεί τη δύναμη της θέλησης του. Μα να φοβάσαι, υπολογίζοντας τη θέση του, πως δεν μπορεί νάχει δική του θέληση, γιατί κι ο ίδιος είναι στη γέννηση του υποταγμένος.

Πρόσεξε Οφιλία, ακριβή αδερφή μου και μείνε πίσω από το αίσθημα σου, μείνε μακριά από του πόθου σου τους κινδύνους. Η Κόρη η πιο σεμνή, τα κάλλη της αν ξεσκεπάσει στο φεγγάρι, είναι σπάταλη πολύ. Ούτε η ίδια η αρετή δεν γλιτώνει από τις πετριές της συκοφαντίας. Πρόσεχε. Ο φόβος είναι η ασφάλεια η πιο μεγάλη. Πρόσεχε.

Οφιλία Κρατώ το νόημα από αυτό το ωραίο σου μάθημα, φύλακα της καρδιάς μου.

Λαέρτης Αλλά άργησα αδερφή μου. Τι κάθομαι; Μα να, έρχεται ο πατέρας .

Πολώνιος Ακόμα εδώ Λαέρτη! Στο πλοίο. Ντροπή. Ο αέρα κάθετα στις πλάτες του πανιού σου και σε καρτερούν. Να πας με την ευχή μου. Και τα λίγα τούτα ρητά ας οδηγούν τον χαρακτήρα σου. Τους στοχασμούς σου μην τους λες κι ούτε να βάζεις κάθε σκέψη πρόχειρη σε πράξη. Να είσαι καταδεκτικός μα ούτε ποτέ χωριάτης. Τους φίλους, αφού πρώτα τους δοκιμάσεις, με κρίκους ατσαλένιους κράτα τους. Και μην κάνεις παρέα με κάθε παιδαρέλι. Φυλάξου να μπείς σε καβγά, μα αν μπλέξεις, μείνε, που ο αντίπαλος σου να φυλάγεται από σένα. Δίνε το αφτί σε όλους τη φωνή σε λίγους. Δέξου την κρίση καθενού μα φύλαγε τη γνώμη σου. Άντε στο καλό Και η ευχή μου αυτά ας τα θρέψει μέσα σου.

Λαέρτης Αφέντη μου σε προσκυνώ με όλο το σέβας.

Πολώνιος Η ώρα σε καλεί. Εμπρός, η υπηρεσία προσμένει.

Λαέρτης Γεια σου Οφιλία και θυμήσου αυτά που σου είπα.

Οφιλία Στη μνήμη μου είναι κλειδωμένα και το κλειδί θα τόχεις εσύ.

Λαέρτης Γει σας **(βγαίνει)**

Πολώνιος Τι είναι αυτό που σου είπε Οφιλία;

Οφιλία Κάτι για τον αφέντη Άμλετ, πατέρα.

Πολώνιος Θεέ μου, καλά το συλλογίστηκα. Μου έχουν πει, πως τελευταία συχνά του χαρίζεις ώρες ξεχωριστές και πως τον δέχεσαι πολύ εύκολα και πρόθυμα. Αν είναι έτσι, πρέπει να σου πως δεν έχεις καθαρήν ιδέα για τον εαυτό σου. Τι τρέχει μεταξύ σας; Πες μου την αλήθεια.

Οφιλία Μου έδωσε πατέρα τελευταία πολλά δείγματα για τη συμπάθεια που μου έχει.

Πολώνιος Συμπάθεια! Μιλάς σαν κοριτσόπουλο άγουρο και άβγαλτο από τέτοια πράγματα επικίνδυνα. Πιστεύεις εσύ σ' αυτά τα «δείγματα του», όπως τα λες;

Οφιλία Δεν ξέρω αφέντη μου τι να σκεφτώ.

Πολώνιος Σκέψου πως είσαι μωρό, που αυτά τα δείγματα τα παίρνεις τοις μετρητοίς.

Οφιλία Αφέντη, επίμονα μου μίλησε για αγάπη με τρόπον τίμιο.

Πολώνιος Με τρόπον ωραίον να πεις.
 Οφιλια Κι έβαλε εγγύηση σε όλα του τα λόγια τους πιο ιερούς ουράνιους όρκους.
 Πολώνιος Τώρα μάλιστα! Παγίδες που πιάνουν τες μπεκάτσες. Ξέρω πόσο απλόχερα δανείζει όρκους στη γλώσσα ο πόθος, σαν βράζει το αίμα. Τέτοιες φλόγες κόρη μου φέγγουν μα δεν ζεσταίνουν κι άμα ανάψουν σβήνουν μαζί με το λαμπρό τους τάξιμο. Με λίγα λόγια Οφιλία μην πιστεύεις στους όρκους του. Και για να τελειώνουμε σου λέω τούτο ορθά κοφτά. Δεν θέλω από δω και πέρα κάθε εύκαιρη ώρα σου να τη σπαταλάς με κουβεντοπαρέες με τον αφέντη Άμλετ.
 Πρόσεξε. Σου το προστάζω.
 Οφιλια Θα σ'ακούσω αφέντη μου.
(βγαίνουν)

ΣΚΗΝΗ 3

Στον προμαχώνα Φάντασμα και Άμλετ

Άμλετ Πού θα με φέρεις; Μίλησε. Δεν πάω πιο πέρα.
 Φαντασμα Άκουσε
 Άμλετ Ακούω
 Φαντ Φτάνει όπου νάναι η ώρα μου, που πρέπει μες τις φλόγες της κόλασης να παραδώσω τον εαυτό μου.
 Άμλετ Αχ δόλιο πνεύμα.
 Φαντ Μη με λυπάσαι, παρά σοβαρά αφουγκράσου τι θα σου αποκαλύψω.
 Άμλετ Μίλα. Αγωνιώ να ακούσω.
 Φαντ Κι εκδίκηση να πάρεις σαν ακούσεις.(**μικρη σιωπή**)
 Άμλετ Τι !
 Φαντα Το πνεύμα του πατέρα σου είμαι. Καταδικασμένο τη νύχτα να γυρίζω και την ημέρα να κάνω τον κάνα μου μες τις φλόγες, ώσπου όσα κρίματα έκαμα στις μέρες της ζωής μου, στη φωτιά να καθαριστούν .(**μικρή σιωπή**) Θα μπορούσα να διηγηθώ ιστορία, που η πιο μικρή της λέξη την ψυχή σου θα σπάραιζε, θα σούκοβε το αίμα το νεανικό και θάκανε τα δυο σου μάτια σαν άστρα από τις γούβες τους να πεταχτούν. Μα αυτή η ιστόρηση δεν πρέπει να μπει στα αφτιά από σάρκα και αίμα. Ω άκουσε, άκουσε. Άκουσε, αν τον καλό σου πατέρα αγάπησες.
 Άμλετ Ω θεέ μου!
 Φαντα Να εκδικηθείς τον άνομο και αφύσικο μου φόνο.
 Άμλετ Φόνο!
 Φαντ Φόνο, πέρα για πέρα άνομο, παράξενο κι αφύσικο.
 Άμλετ Κάνε γρήγορα και γοργόφτερος σαν σκέψη πετάω για εκδίκηση

- Φαντ 'Ακουσε Αμλέτο. Στον κόσμο ειπώθη, πως ενώ ήμουν κοιμισμένος στο περιβόλι μου, με δάγκωσε ένα φίδι. Έτσι , με διάδοση πλαστή για τη θανή μου, βούλωσαν όλα της Δανίας τα αφτιά. Όμως μάθε, νέε καλέ, ότι το φίδι που έκοψε τη ζωή του πατέρα σου, τώρα φοράει το στέμμα του.
- Αμλετ Ω μάντισσα ψυχή, ο θείος μου.
- Φαντα Ναι. Αυτός ο πόρνος, ο αιμομίχτης, με το σατανικό του πνεύμα και τις ψευτοχάρες του, τράβηξε στο αίσχος της όρεξης του την αγνότατη , όπως έδειχνε βασίλισσα μου. Αμλέτο τι κατάντημα ! Από εμένα που ήταν η αγάπη μου τόσο σεμνή, σε έναν άθλιο. Μα άκου! Σαν να οσμίζομαι το αγέρι της αυγής. Ας είμαι σύντομος. Κει που κοιμόμουν στο περιβόλι μου, όπως τόχα συνήθεια ταχτική, τ' απομεσήμερο, έρχεται ο θείος σου κλεφτά, με ένα γυαλί χυμό καταραμένου δυοσκύαμου και χύνει μέσα στον αφτιών μου τις εισόδους το λεπρογόνο απόσταγμα.Κι αυτό έχει ενέργεια τόσο εχθρική, που γοργά τρέχει σαν τον υδράργυρο μέσα στο ανθρώπινο σώμα, και με δύναμη κόβει ευτύς και πήζει το καθαρό και υγιέστατο αίμα.
- Έτσι από χέρι αδερφικό, στον ύπνο μου, έχασα μεμιάς ζωή μου, στέμμα και βασίλισσα.Κόπηκα επάνω στο ύψος των αμαρτιών μου, χωρίς εξομολόγηση, σγχώρεση, μετάληψη.
- Αμλετ Ω τι φριχτό...ω τι φριχτό
- Φάντα Αν έχεις μέσα σου ζωή μην το ανεχτείς. Το βασιλικό κρεβάτι της Δανίας, μην το αφήσεις στρώμα για λαγνεία και κολασμένη αιμομιξία. Αλλά , ό,τι κι αν μελατάς να κάνεις, ούτε στον νου σου να βάλεις, ούτε η καρδιά σου να θελήσει της μητέρας σου να κάνεις το παραμικρό. Στον Ύψιστο άσε την και στα κεντρίσματα από τα αγκάθια που έχει μέσα της.
- Σε χαιρετώ.Η λαμπυρίδα δείχνει πως φτάνει η αυγή κι όλο χλωμαίνει στο ψυχρό της το φέγγος. Χαίρε, χαίρε,χαίρε και μη με ξεχάσεις.
- (βγαίνει)**
- Αμλετ Ω τάγματα όλα του ουρανού! Ω γη! Τι άλλο; Να βάλω και τον Άδη; Ω φτου. Καρδιά μου βάστα.Νεύρα μου εσείς μη μου γεράσετε με μιας, παρά κρατάτε με όρθιον.- Να σε ξεχάσω! Όχι κημένο πνεύμα, όσο έχει η μνήμη θέση στη σαλεμένη τούτη σφαίρα. Θα σβήσω μάλιστα από τον πίνακα της μνήμης όλα τα περασμένα και η προσταγή σου κατάμονη θα ζει μες το βιβλίο και κάθε φύλλο του μυαλού μου.Ω του κακού κακιά γυναίκα.Ω εσύ αχρείε !Πώς γίνεται ένας να χαμογελά ολοένα και νάναι αχρείος. Αυτό τουλάχιστον είμαι βέβαιος πως στη Δανία γίνεται. Έτσι θείε μου! Τώρα το παράγγελμα μου είναι «χαίρε χαίρε χαίρε και μη με ξεχάσεις.»

ΣΚΗΝΗ 4

Κάμαρη στο σπίτι του Πολώνιο

- Πολώνιος (Μόνος. Μπαίνει η Οφιλία)
 Οφιλία Αχ πατερούλη μου, τι τρομάρα πέρασα.
 Πολώνιος Γιατί, για ποιο λόγο;
 Οφιλία Ενώ καθόμουν κι έραβα στην κάμαρα μου, ο Αφέντης ο
 Άμλετ, με πουκάμισο ολότελα ανοιχτό, χωρίς καπέλο στο
 κεφάλι, με τις κάλτσες πεσμένες κάτω στους αστράγαλους,
 άσπρος σαν το πουκάμισο του, με τρεμάμενα τα γόνατα και
 με τόσο θλιβερή στο βλέμμα του έκφραση, σαν νάχε απολυθεί
 από την κόλαση για να ιστορήσει φρίκες, παρουσιάζεται
 μπροστά μου.
- Πολώνιος Τρελλός από έρωτα για σένα;
 Οφιλία Δεν ξέρω αφέντη μου, μα αλήθεια φοβάμαι.
 Πολώνιος Και τι είπε;
 Οφιλία Μ'έπιασε από το μπράτσο σφιχτά και με κρατούσε. Μετά
 ετραβήχτη όσο του μπράτσου του το μάκρος και με το χέρι
 το άλλο πάνω από τα φρύδια, να έτσι, με κοίταζε στο
 πρόσωπο με τόση επιμονή, σαν νάταν να το ζωγραφίσει.
 Τέλος μου τινάζει το χέρι λίγο, και κουνώντας το κεφάλι του
 πάνω κάτω, βγάζει στεναγμό τόσο θλιμένο και βαθύ, σαν
 νά'σκαζε το σώμα του και νά'σβηνε η ζωή του. Μετά από
 αυτό με αφήνει και με γυρισμένο πίσω το κεφάλι, φαινόταν
 σαν νάβρισκε το δρόμο του χωρίς να βλέπει, γιατί είχε τα
 μάτια του καρφωμένα επάνω μου
- Πολώνιος Έλα μαζί μου. Πάω να βρω το βασιλιά. Αυτό είναι αληθινή
 μανία ερωτική, που από την πολλήν ορμή χαλάει τον εαυτό
 της. Μήπως τελευταία του μίλησες σκληρά;
 Οφιλία Όχι καλέ πατέρα, αλλά, καθώς πρόσταξες, δεν δέχτηκα ούτε
 γράμματα του, ούτε τον ίδιον.
- Πολώνιος Αυτό τον τρέλανε. Στενοχωριέμαι που δεν τον μελέτησα με
 κρίση περισσότερη και προσοχή. Φοβόμουν πως ήθελε να
 διασκεδάσει μόνο μαζί σου και να σε αφήσει. Εμπρός στο
 βασιλιά, να γίνει αυτό γνωστό, γιατί αν μείνει στο κρυφό,
 φέρνει χειρότερα. Πιο πολλούς πόνους φέρνει ο έρωτας
 κρυμμένος, παρά θυμούς ο φανερά διαλαλημένος.. Έλα πάμε.
 (Βγαίνουν)

ΣΚΗΝΗ 5

Κάμαρη στον πύργο

Κλαύδιος Γερτρούδη, Πολώνιος.

Πολώνιος Μεγαλειότητα και μεγαλειότητα, ενόσω η συντομία είναι η ψυχή του λόγου και η πολυλογία είναι τα μέλη και το λουλούδισμα το απέξω, θα είμαι σύντομος. Ο ευγενικός σας γιος είναι τρελός. Και εκείνο που προέχει είναι να βρούμε την αιτία σε τούτο το αποτέλεσμα, ή μάλλον την αιτία σε τούτο το αποτρέλαμα, διότι αυτό το απότρελο αποτέλεσμα έχει αιτία.

Έχω μια κόρη- όσο είναι κόρη μου την έχω- που σαν ενάρετη κι υπάκουη, κοιτάχτε, μούδωσε αυτό. Συλλογιστείτε, συμπεράνετε. **(διαβάζει)** «Προς την αιθέρια και το είδωλο της ψυχής μου, την πεντάμορφη Οφίλια». Κακή έκφραση, χυδαία έκφραση. Το «πεντάμορφη» είναι χυδαία έκφραση. Όμως ακούστε. **(διαβάζει)** « Στο εξαίσιο λευκό στήθος της...» και τα λοιπά .

Γερτρούδη Αυτά της τάχει στείλει ο Άμλετ;

Πολώνιος Καλή κυρία μου, μια στιγμούλα. Εμπιστευτείτε με **(διαβάζει)**

«Αμφίβαλλε αν το φως των άστρων καίει.
αμφίβαλλε αν σαλεύει ο ήλιος
αμφίβαλλε αν η αλήθεια λέει αλήθεια
μα μην αμφιβάλεις αν σ' αγαπώ.

Ω ακριβή μου Οφιλία είμαι αδύνατος στους στίχους.
Δεν έχω την τέχνη να μετρώ τους στεναγμούς μου, μα το πώς σε πολυαγαπώ, πολυαγαπημένη πίστεψε το. Χαίρε. Δικός σου για πάντα, πολυακριβή μου κυρά..

Κλαύδιος Και πώς εκείνη εδέχθη την αγάπη του;

Πολώνιος Τι ιδέα έχετε για μένα;

Κλαύδιος Σε έχομε για άνθρωπο πιστόν και τίμιον.

Πολώνιος Θάμαι ευτυχής να το αποδείξω. Πρέπει να σας πω ότι τον είδα στο φτέρωμα του αυτόν τον έρωτα, πρίν μου μιλήσει η κόρη μου και της νεαρής κυράτσας μου της μίλησα έτσι .« Ο Άμλετ είναι βασιλόπουλο, έξω από το άστρο σου κι αυτό δεν είναι πρόπον». Και της εσύστησα να μαζευτεί και να τον αποφύγει κι ούτε απεσταλμένους του, ούτε δώρα του να δεχτεί. Μετά από αυτά, έδρεψε εκείνη τους καρπούς της σύστασης μου κι αυτός διωγμένος, να το πω κοντολογής, έπεσε στη μελαγχολία, μετά στη νηστεία, μετά στην αγρύπνια, μετά στην ανημπόρια, μετά στην ελαφρομυαλιά, κι έτσι μ' αυτό το κατρακύλισμα, στην τρέλα, όπου τώρα δέρνεται ο νους του κι όλοι εμείς τον κλαίμε.

Κλαύδιος Λες νάναι αυτό;

Γερτρούδη Μπορεί. Είναι πολύ πιθανό.

- Κλαύδιος Πώς να εξετάσουμε καλύτερα;
 Πολώνιος Κάποτε κάνει, ξέρετε, περίπατο εδώ στη στοά.
 Γερτου Ναι πράγματι.
 Πολώνιος Μιαν τέτοιαν ώρα του αφήνω εγώ την κόρη μου. Και τότε εσύ
 κι εγώ, πίσω από μια κουρτίνα, παραμονεύουμε το
 συναπάντημα τους. Αν δεν την αγαπάει, κι αν απ' αυτό δεν
 έχασε τα λογικά του, να μην είμαι σύμβουλος του κράτους,
 παρά να γίνω κτηματίας και ζευγολάτης.
- Κλαύδιος Να δοκιμάσουμε.
 Γερτου Μα δες, να που έρχεται ο καημένος, λυπημένος, διαβάζοντας.
 Πολώνιος Φύγετε σας παρακαλώ, θα τον πλησιάσω εγώ.
**(Βγαίνουν ο Κλαύδιος και η Γερτρούδη. Μπαίνει ο Άμλετ
 διαβάζοντας)** Ω, τι κάνει ο καλός μου ο αφέντης ο Άμλετ;
- Άμλετ Καλά, δόξα τω θεώ.
 Πολώνιος Με γνωρίζεις αφέντη μου;
 Άμλετ Πάρα πολύ καλά. Είσαι ψαράς.
 Πολω Εγώ όχι αφέντη μου.
 Άμλετ Τότε θάθελα νάσουν ένας τέτοιος τίμιος άνθρωπος.
 Πολών Τίμιος αφέντη μου;
 Άμλετ Μάλιστα κύριε. Αν είσαι τίμιος, όπως πάει ο κόσμος, είσαι
 ένας διαλεχτός μέσα σε δέκα χιλιάδες.
- Πολών Αυτό είναι πολύ σωστό αφέντη μου.
 Άμλετ Γιατί αν ο ήλιος γεννοβολάει σκουλήκια σε ένα ψόφιο σκυλί,
 όντας θεός που φιλεί ψοφίμια... έχεις μια κόρη;
- Πολών Έχω αφέντη μου.
 Άμλετ Μην την αφήνεις να βγαίνει στον ήλιο. Η σύλληψη είναι
 ευλογία, μα όχι όπως μπορεί να συλλάβει η κόρη σου.
 Φίλε πρόσεχε.
- Πολών Τι θες να πεις μ' αυτό; **(μόνος)** Πάντοτε το βιολί της κόρης
 μου. κι όμως δεν με γνώρισε πρώτα. Είπε πως είμαι ψαράς.
 Είναι φευγάτος, είναι φευγάτος. Αλήθεια κι εγώ στα νιάτα
 μου τράβηξα μεγάλα ντράβαλα με τον έρωτα. Σχεδόν τα ίδια.
 Θα του ξαναμιλήσω. Τι διαβάζεις αφέντη μου;
- Άμλετ Λόγια λόγια λόγια...
 Πολω Τι ζήτημα είναι αφέντη μου;
 Άμλετ Με ποιον;
 Πολώ Εννοώ το ζήτημα που διαβάζεις αφέντη μου.
 Άμλετ Συκοφαντίες κύριε. Γιατί τούτος ο μασκαράς ο σατιρικός λέει
 εδώ, πως οι γέροι έχουν ψαρά γένια. Τα μούτρα τους είναι
 ζαρωμένα και πως είναι λειψοί ολότελα από μυαλό και
 συνάμα πολύ αδύνατοι στα μεριά. Που όλα αυτά, μολονότι
 εγω τα πιστεύω, εν τούτοις δεν το βρίσκω τίμιο να γράφονται
 έτσι, γιατί κι εσύ ο ίδιος κύριε θα μπορούσες να γεράσεις σαν
 κι εμένα, αν μπορούσες να πισωδρομήσεις σαν τον κάβουρα.

- ΠΟΛ (μόνος) Αν κι όλα αυτά είναι τρέλα, έχουν όμως σειρά.—Δεν
 θες να φύγεις απ τον αέρα αφέντη μου;
- Αμλετ Να πάω στον τάφο μου;
- ΠΟΛ (μόνος) Βέβαια, εκεί δεν έχει αέρα. Τι ζουμερές που είναι
 κάποτε οι απαντήσεις του! Είναι ευτύχημα, που συχνά η
 τρέλα πετυχαίνει πράματα, που η λογική και το γερό μυαλό
 δεν θα μπορούσαν με τόση ευκολία να τα γεννήσουν. Θα τον
 αφήσω και αμέσως θα βρω τον τρόπο να συναντηθεί με την
 κόρη μου.—Τιμημένε μου αφέντη, ταπεινότατα θα σου πάρω
 την άδεια.
- Αμλετ Δεν μπορείς κύριε να μου πάρεις κάτι, που μόνος μου
 θεληματικά το αποχωρίζομαι..(**Μπαίνουν δύο θεατρίνοι**)
 Γυρεύετε τον αφέντη μου τον Άμλετ; Νάτος
- Α Θεατρι Ευχαριστώ κύριε.
- Αμλετ Καλώς ορίσατε λογιότατοι.—Ε παλιόφιλε, η φάτσα σου έχει
 σταφιδιάσει από την τελευταία φορά που σε είδα. Εύχομαι η
 φωνή σου να μην είναι σαν κάλπικο φλουρί, σπασμένη στον
 ήχο. Έλα δώσε μου μια απαγγελία της τέχνης σου.
- Α Θεατρι Τι να απαγγείλω αφέντη μου;
- Αμλετ Σε άκουσα μια φορά που είχες απαγγείλει κάτι, μα το έργο
 δεν κρατήθηκε στη σκηνή, γιατί δεν άρεσε στο πλήθος.
- ΠΟΛ Ήταν, φαίνεται,πολύ μακρύ.
- Αμλετ Τούτος εδώ θέλει κανένα πεταχτό τραγουδάκι η καμιά
 άσεμνη ιστορία, αλλιώς τον παίρνει ο ύπνος. Λέγε.
 Έλα στην Εκάβη.
- Α Θεατρι Μα ποιος, ω ποιος είδε την μαντιλοδεμένη βασίλισσα...
- Αμλετ Μαντιλοδεμένη βασίλισσα;
- ΠΟΛ Καλό είν' αυτό. «Μαντιλοδεμένη βασίλισσα»
- Α Θεατρι ...να τρέχει εδώ κι εκεί ξυπόλυτη, τις φλόγες φοβερίζοντας με
 τύφλας ρέμα. μ'ένα κουρέλι στο κεφάλι αυτό, που ως τώρα
 στεκόταν πάνω του το στέμμα.Και για φόρεμα πάνω στα
 ισχνά της μέλη, τα χαλαρά από τις πολλές τις γέννες, ένα
 κουρέλι, πούχε αρπάξει μέσα στο ξάφνιασμα του τρόμου.
 Αυτό, όποιος τόδε, με φαρμακωμένη γλώσσα της Τύχης
 θάλεγε την εξουσία προδότρα. Μα αν οι θεοί την είχαν οι
 ίδιοι τότε δει, που είδε τον Πύρρο να σπαθοκοματιάζει το
 κορμί τους αντρός της, το ξαφνικό ξέσπασμα θρήνου
 πούκαμε, ακόμη κι αν δεν τους συγκινούν τα των θνητών
 καθόλου, θάκανε να δακρύνουν τ'ουρανού τα πυρωμένα
 μάτια κι οι θεοί να συμπονέσουν.....
- Αμλετ Καλά,τ'άλλο μου το λες αργότερα.Καλέ μου κύριε θάχεις την
 καλοσύνη να φροντίσεις να περιποιηθούν τους θεατρίνους;
- ΠΟΛ Κύριε μου θα τους μεταχειριστώ κατά την αξία τους.

- Αμλετ (στον Α Θεατρίνο) Άκουσε φίλε.θάχουμε παράσταση αύριο.
Μπορείς να παραστήσεις τον φόνο Γονζάγου;
- Α Θεατρίν Μάλιστα αφέντη μου.
- Αμλετ Ακολουθείστε αυτόν τον κύριο.
- Α Θεατρίν Μάλιστα κύριε! (Φεύγουν ο Πολώνιος και ο θεατρίνος)
- Αμλετ Τώρα είμαι μόνος μου.Α τι αχρείος, τι χαμένος σκλάβος είμαι! Δεν είναι ταρατώδες,τούτος ο θεατρίνος για μian ιδέα, για μόνο τ' όνειρο απ' τοπάθος, μπόρεσε τόσο να υποτάξει την ψυχή του στη σύλληψη του νου, που απ'την ενέργεια της, όλη η θωριά του να χλωμιάνει, ν'αλλάξει η όψη του, η φωνή του να σπάσει κι όλη η λειτουργία του οργανισμού του να ακολουθεί με σχήματα τη σύλληψη του; Κι όλα αυτά για τίποτα. Για την Εκάβη. Τι είναι γι αυτόν η Εκαβη ή αυτός για την Εκάβη, που κλαίει για χάρη της; Τι θάκανε, αν αυτός είχε του πάθους την αιτία και το ρόλο που έχω εγώ; Θάπνιγε τη σκηνή στο δάκρυ, θα τρέλαινε τον ένοχο, θάσκιαζε τον αθώο. Κι εγώ ο χαζός καμαρώνω σαν κούκλος ονειροπαρμένος για το δίκιο μου και τίποτα δεν λέω για ένα βασιλιά,που τούχουν κάνει κακούργημα διαβολεμένο.Είμαι δειλός;Ποιος με φωνάζει αχρείο;Το καύκαλο μου σπάζει;Τα γένια μου μαδάει; Ποιος μου τα κάνει αυτά; Σίγουρα θα μούπρεπαν, γιατί δεν γίνεται, θάχω περιστεριού σηκώτι και μου λείπει χολή να μου πικράνει το άδικο, ειδ' αλλιώς θάχα παχύνει ολόγυρα όλα τα κοράκια με τα κομμάτια αυτού του σκλάβου.
- Αιχρέ αιμομίχτη, καταραμένε αχρείε!Αθεόφοβε, προδότη!
Ω εκδίκηση! Α,τι γάδαρος είμαι! Να μεγάλη αντρεία...
εγώ, ακριβού πατέρα φονεμένου ο γιος, για εκδίκηση
σπρωγμένος από θεούς και δαίμονες, σαν πόρνη να
αλαφρώνω την καρδιά με λόγια και να ξεσπάω σε κατάρες
σαν ρουφιάνα, σαν δουλικό. Ντροπή μου ! Φτου!... Μυαλό
μου ορθό! Χμμ...έχω ακούσει πως κακούργοι καθισμένοι σε
θέατρο, τόσο από τη δύναμη μονάχα του έργου πιάστηκε η
ψυχή τους, που επί τόπου διαλάλησαν τα εγκλήματα τους.
(σιωπή) Θα βάλω αυτούς τους θεατρίνους να παίξουν κάτι
σαν τον φόνο του πατέρα μου μπροστά στον θείο μου.Θα τον
κοιτάω στα μάτια.Θα τον αγγίξω όπου πονεί.Αν μόνο παίζει
το μάτι του, ξέρω πού πάω. Το πνεύμα που είδα μπορεί να
είναι ο σατανάς κι ο σατανάς έχει τη δύναμη να παίρνει ότι
μορφή του αρέσει.Βέβαια, όπως είμαι αισθαντικός και
μελαγχολικός, κι αυτός πολύ ενεργεί σε τέτοιες ψυχικές
διαθέσεις , ίσως να με πλανεύει για να με κριματίσει.Θέλω
συμπέρασμα πιο σίγουρο από αυτό. Με την παράσταση
θηλειά θα πιάσω τη συνείδηση του βασιλιά.(Βγαίνει)

Κάμαρη στον Πύργο
Κλαύδιος, Γερτρούδη, Πολώνιος, Οφιλία.

- Κλαυδ Γλυκά Γερτρούδη μου κι εσύ να μας αφήσεις, γιατί μηνύσαμε πριν από λίγο του Άμλετ νάρθει εδώ, ώστε κατά τύχη να ανταμωθεί με την Οφιλία. Ο πατέρας της κι εγώ θα πιάσουμε θέση, ώστε αθώρητοι θωρώντας, να μπορέσουμε απ'την αντάμωση τους να συμπεράνουμε αν είναι ή όχι από τον έρωτα του η θλίψη, που τον κάνει να υποφέρει.
- Γερτρ Θα σε υπακούσω. Και για σένα Οφιλία μου εύχομαι νάναι τα κάλλη σου η ευχάριστη η αιτία που αγρίεψε ο Αμλέτος μου. Έτσι θάχω ελπίδα, στα συγκαλά του να τον φέρουν πάλι οι χαρές σου.
- Οφιλι Κυρία, μακάρι. **(Βγαίνει η Γερτούδη)**
- Πολώνιος Οφιλία, εδώ να περπατάς. Ευαρεστήσου αφέντη μου να πιάσουμε εμείς θέσεις. **(Στην Οφιλία)** Πάρε αυτό το βιβλίο και διάβαζε, ώστε η θέα αυτής της απασχόλησης να φκιασιδώσει τη μοναξιά σου. Συχνά το κρίμα αυτό το κάνουμε. Με όψη αγιοσύνης και θεοφοβούμενα καμώματα μελανώνουμε τον σατανά τον ίδιο.
- Κλαυδ Ω ναι, είναι αυτό πολύ σωστό. (μόνος) Τι τσουχερά που μαστιγώνει αυτό ο λόγος τη συνείδηση! Το μάγουλο της πόρνης, το φκιασιδωμένο με όμορφα μπλάστρια, δεν είναι έτσι σιχαμένο στα πασαλείματα του τα ίδια, όσο είναι η πράξη μου στα στολισμένα λόγια μου. Ω βαρύ φορτίο.
- Πολώνιος Ακούω που έρχεται κύριε μου, Ας τραβηχτούμε.
(βγαίνουν ο Κλαύδιος και ο Πολώνιος μπαίνει ο Άμλετ)
- Αμλετ Ναι ζει κανείς η να μη ζει. Αυτό είναι το ερώτημα. Τι είναι στο πνεύμα ανώτερο, να υποφέρεις πετριές και σαϊτιές αχρείας τύχης, η να παίρνεις τα όπλα ενάντια σε ένα πέλαγο βάσανα και αντιχτυπώντας να τους δίνεις τέλος ; Θάνατος... ύπνος... και τίποτ άλλο. Κι αν μ'αυτόν τον ύπνο παύουμε της καρδιάς τον πόνο και τις χίλιες λαχτάρεις, να τον εύχεσαι με ζήλο. Θάνατος... ύπνος... ύπνος, ίσως όνειρα !
Ε εδώ είν ο κόμπος... τι όνειρα θάρθουν σ' αυτόν τον ύπνο του θανάτου, όταν θάχουμε πετάξει αυτό το τομάρι; Αυτό είναι που μας κόβει. Τούτη η έγνοια κάνει τη δυστυχία να ζει τόσο πολύ. Γιατί ποιος θα δεχότανε ντροπές και χάλια της ηλικίας , τ'άδικο απ' τον δυνατόν, τον εξευτελισμό από τον φαντασμένο, τον πόνο από την περιφρονημένη αγάπη, αν μπορούσε νάδινε μόνος του κανείς στον εαυτό του τη λύτρωση με ένα μαχαίρι; Ποιος θα τόθελε να υποφέρει από το βάρος της ζωής, αν ο φόβος να υπάρχει κάτι άλλο μετά το

θάνατο, δεν μας έκανε να προτιμάμε να τραβάμε αυτά τα
βάσανα, παρά να πάμε σ'άλλα που δεν τα γνωρίζουμε ;
Μα σιωπή! Η όμορφη Οφιλία ; Νεράιδα μου μνημόνεψε στις
προσευχές σου κι όλα μου τα κρίματα.

- Οφιλία Καλέ μου αφέντη,
πώς είναι η χάρη σου όλες τούτες τις ημέρες;
- Αμλετ Καλά ,καλά ,καλότατα.
- Οφιλία Αφέντη μου, έχω μερικά χαρίσματα σου, που από καιρό
ποθούσα να στα επιστρέψω. Παρακαλώ σε πάρ'τα.
- Αμλετ Εγω; όχι δα. Ποτέ δεν σου έχω δώσει τίποτα.
- Οφιλία Καλέ μου αφέντη ξέρω καλά, πως μούδωσες μαζί και λόγια
με γλυκόπνοη ευωδιά, που τάκανε πολύ πλουσιότερα τα δώρα
σου. Σαν χάθηκε το άρωμα τους πάρτα πίσω τώρα. Σε αγνή
ψυχή το πλούσιο χάρισμα φτωχαίνει, σαν τύχει ο χαριστής
κακός να γένει.
- Αμλετ Χα χα! Είσαι τίμια;
- Οφιλία Αφέντη μου;
- Αμλετ Είσαι όμορφη;
- Οφιλία Τι θες να πεις αφέντη μου;
- Αμλετ Γιατί, αν είσαι τίμια και όμορφη, η τιμή σου δεν πρέπει νάχει
καμιά σχέση με την ομορφιά σου.
- Οφιλία Μπορεί η ομορφιά αφέντη μου να βρει άλλη παρέα καλύτερη
από την τιμή;
- Αμλετ Βεβαιότατα, γιατί μάλλον η δύναμη της ομορφιάς θα
μεταμορφώσει την τιμή και από αυτό που είναι θα την κάνει
μεσίτρα, αντί η δύναμη της τιμής να μπορέσει να αλλάξει την
την ομορφιά και να την κάνει όμοια της. Σ'αγάπησα κάποτε.
- Οφιλία Αλήθεια αφέντη μου, μ'έκανες να το πιστέψω.
- Αμλετ Δεν έπρεπε να με πιστέψεις, γιατί όσα μυρουδικά αρετής κι
αν ρίξουμε στο παλιό γλυκό, το καταλαβαίνουμε στη γέψη.
Δε σ'αγάπησα.
- Οφιλία Τόσο το χειρότερο. Γελάστηκα.
- Αμλετ Να πας σε μοναστήρι. Θες να γίνεις γεννήτρα αμαρτωλών;
Κι εγώ είμαι ας πούμε τίμιος, κι όμως έχω να κατηγορήσω
τον εαυτό μου για πράματα,που κάλλιο να μη με είχε κάμει η
μάννα μου.Είμαι πολύ φαντασμένος, εκδικητικός, φιλόδοξος.
Είμαι με τόσες κακίες φορτωμένος, όσες δεν έχω σκέψεις να
τες χωρέσουν, φαντασία να τους δώσει μορφή, ή καιρό να τις
βάλω σε πράξη.Τι θέλουν τέτοιοι κακόμοιροι σαν εμένα να
σέρνονται ανάμεσα ουρανό και γη; Είμαστε όλοι αλήτες.
Κανέναν μας μην πιστεύεις. Άντε να κλειστείς σε μοναστήρι.
Πού είναι ο πατέρας σου;
- Οφιλία Στο σπίτι αφέντη.

- Αμλετ Να τον κλείσετε μέσα, για να μην κάνει αλλού τον τρελό,
 Οφιλία (μόνη της) Ω βοηθάτε τον, ουράνιες χάρες !
 Αμλετ Αν παντρευτείς, θα σου δώσω τούτη την πικρή προφητεία
 για προίκα σου : Κι ας είσαι αγνή σαν το κρύσταλλο και
 καθαρή σαν το χιόνι.Απ την αβανιά δεν θα γλιτώσεις.Αντε
 πήγαινε σε μοναστήρι. Ή αν θέλεις και καλά να παντρευτείς,
 πάρε έναν τρελό , γιατί οι φρόνιμοι ξέρουν καλά τι τέρατα
 τους κάνουντε. Σε μοναστήρι εμπρός και γρήγορα. Γεια σου
- Οφιλία (μόνη) Ω ουράνιες δυνάμεις, δώστε του την υγεία του
 Αμλετ Ο θεός σας δίνει ένα πρόσωπο κι εσείς το φκιάνετε άλλο.
 Και την ακολασία σας την παρουσιάζετε για άγνοια. Δεν τα
 υποφέρω πια. Αυτά με τρέλαναν. Δεν θέλουμε άλλες
 παντρείες. Όσοι είναι παντρεμένοι, όλοι εκτός από έναν, θα
 ζήσουν. Οι άλλοι θα μείνουν έτσι.Σε μοναστήρι, άντε.
(βγαίνει)
- Οφιλία Ω τόσο ευγενικό μυαλό πώς σακατεύτη! Το ρόδο στο όμορφο
 βασίλειο, της μόδας ο καθρέφτης, πρότυπο στους τρόπους,
 η θέα όσων τον θωρούν, τόσο να πέσει, τόσο.Κ εγώ, η πιο
 άθλια κι έρμη απ τις γυναίκες, που βύζαξα το μέλι απ τα
 γλυκά του λόγια, να βλέπω το έξοχο, το υπέροχο του πνεύμα
 σαν σήμαντρο γλυκό που ράγισε και παρατονεί...την
 ασύγκριτη του όψη, τα ανθισμένα νιάτα να τα μαραίνει το
 ξεφρένιασμα. Ω μαύρη μου ώρα, τι νάχω δει και τι να βλέπω
 τώρα.**(ξαναπαίρνουν ο Κλαύδιος κι ο Πολώνιος)**
- Κλαύδιος Κάτι έχει μέσα στην ψυχή του αυτός, που επάνω κάθεται
 αυτή η μελαγχολία του και υποψιάζομαι να μην ξεπεταχτεί
 κανένας κίνδυνος , που για να τον προλάβω κατάστρωσα
 κιόλας τα μέτρα που θα πάρω.Να φύγει ευτύς για την Αγγλία,
 για να ζητήσει τους φόρους που καθυστερούν. Ίσως οι
 θάλασσες και οι ξένες χώρες να βγάλουν το κάτι αυτό που
 δέρνει το μυαλό του και τον κάνει παράφορο. Τι λες γι αυτό;
- Πολών Καλό θα κάνει, όμως εγώ πιστεύω, πως η αρχή και η ρίζα του
 καημού του, πρωτοβγήκε από έρωτα άτυχο. Ε Οφιλία δεν
 χρειάζεται να μας πεις τι σου είπε ο πρίγκηπας μας ο Αμλετ.
 Τ'ακούσαμε όλα. Αφέντη κάμε ότι σου αρέσει, αλλά, σωστό
 αν το βρίσκεις, μετά την παράσταση, μονάχη ολότελα η
 βασίλισσα, η μητέρα του, ας τον καλέσει να της πει τους
 πόνους που έχει. κι εγώ , αν εγκρίνεις, πάω και βάζω αφτί σε
 όλη τους την κουβέντα. Αν δεν τα καταφέρει η μητέρα του να
 τον ξεψαχνίσει στείλ'τον στην Αγγλία ή κλείσ' τον, όπου
 νομίζεις κατά την κρίση σου.
- Κλαύδιος Αυτό να γίνει. Δεν κάνει ενός τρελού η μανία να τριγυρνάει
 χωρίς επιβλεψη καμία.

Στοά στον Πύργο. Μπαίνουν ο Άμλετ και δύο θεατρίνοι.

Αμλετ Να λέτε τα λόγια σας παρακαλώ, καθώς σας τα πρόφερα εγώ, να γλιστράνε στη γλώσσα. Μα αν τα παίζετε στο στόμα, καθώς κάνουν πολλοί από σας τους θεατρίνους, προτιμώ να ειπεί τα λόγια μου ο δημόσιος κήρυκας.

Α θεατριν Η υψηλότης σας έχει το λογο μου.

Αμλετ Και μην επιτρέπετε σε αυτούς που κάνουν τους κωμικούς να λένε περισσότερα από όσα είναι γραμμένα στο ρόλο τους, γιατί είναι πολλοί από αυτούς, που γελάνε οι ίδιοι, για να κάμουν καμπόσους χαζούς θεατές να γελάσουν κι εκείνοι, ενώ τη στιγμή αυτή κάποιο σπουδαίο μέρος του έργου θάπρεπε να τραβήξει την προσοχή τους. Αυτό είναι κακοήθεια και δείχνει την ελεεινή φιλοδοξία του κωμικού που το κάνει. Πηγαίνετε να ετοιμαστείτε. **(Βγαίνουν οι θεατρίνοι, μπαίνει ο Πολώνιος)** Τι είναι άρχοντα μου; Θα ρθει ο βασιλιάς να ακούσει αυτό το δραματάκι;

ΠΟΛ Πώς... και η βασίλισσα κι αμέσως μάλιστα.

Αμλετ Πες στους θεατρίνους να βιαστούν. **(βγαίνει ο Πολώνιος)**

Εεε Οράτιεεε **(μπαίνει ο Οράτιος)**

Οράτιος Εδώ είμαι αφέντη μου ακριβέ. Στις προσταγές σου.

Αμλετ Οράτιε είσαι ο πιο ίσιος άνθρωπος απ'όσους συνάντησα ποτέ και μίλησα μαζί τους.

Οράτιος Ω καλέ μου αφέντη,

Αμλετ Όχι μη λες πως κολακεύω. Γιατί εγώ τι έχω από σε να περιμένω, που όλη κι όλη περιουσία σου έχεις την καλή σου γνώμη, που αυτή σε τρέφει και σε ντύνει; Έναν φτωχό πώς να τον κολακέψεις; Μα πολλά είπαμε.

Έχομε απόψε μπροστά στο βασιλιά παράσταση. Μία σκηνή τα περιστατικά θυμίζει, καθώς σου τα είπα, του θανάτου του πατέρα μου. Παρακαλώ, όταν δεις να αρχίζει αυτό το μέρος, με όλα τα μάτια της ψυχής σου παρατήρα τον θείο μου. Αν σε κάτι λογια που θα πούνε δεν πεταχτεί το έγκλημα του απ'το μούτρο του, τότε ήταν πνέμα του διαβόλου εκείνο που είδαμε κι όλα αυτά που φαντάζομαι είναι ζοφερά. Να τον προσέξεις καλά. Κι εγώ θάχω καρφώσει τα μάτια μου στην όψη του. Έστερα θα ενώσουμε κι οι δυο τις κρίσεις μας, να κάνουμε έλεγχο σε ό,τι έδειξε.

Οράτιος Καλά, κύριε μου... αν όσο παίζεται το δράμα, κλέψει το ελάχιστο κι άπιαστος μου γλιτώσει, το κλεψιμίο να το πληρώσω εγώ.

Αμλετ Έρχονται στην παράσταση. Εγώ πρέπει νάμαι αδιάφορος. Πιάσε μια θέση. **(σαλπίσματα. Μπαίνουν ο Κλαύδιος, η Γερτρούδη, ο Πολώνιος και η Οφιλία.**

- Κλαύδιος Πώς είναι ο ανιψιός μας ο Αμλετ;
 Αμλετ Ω θεέ μου εξαίρετα. Κάνω τη δίαιτα του χαμαιλέοντα.
 Τρώω αέρα με άλειμμα ελπίδες. Δεν μπορείς έτσι να θρέψεις
 ευνουχισμένα κοκόρια.
- Κλαυδιος Δεν είναι Αμλετ απάντηση αυτή για μένα. Αυτά τα λόγια δεν
 είναι δικά μου
- Αμλετ Ούτε δικά μου πια. (στον Πολώνιο) Κύριε, έπαιξες είπες
 κάποτε στο πανεπιστήμιο;
- ΠΟΛ Μάλιστα αφέντη μου, και περνούσα για καλός ηθοποιός.
 Αμλετ Και τι παράστησες;
 ΠΟΛ Παράστησα τον Ιούλιο Καίσαρα. Έπεφτα σφαγμένος στο
 Καπιτώλιο. Μ' έσφαξε ο Βρούτος.
- Αμλετ Κακός χασάπης αυτός ο Βρούτος να σφάξει ένα τέτοιο
 μοσχάρι... Είναι έτοιμοι οι θεατρίνοι;
- Οράτιος Μάλιστα αφέντη μου. Περιμένουν την ευαρέσκεια σας να
 τους ανεχτείτε.
- Γερτρου Έλα εδώ αγαπητέ μου Αμλετ, κάθησε κοντά μου.
 Αμλετ Όχι καλή μητέρα, εδώ είναι δυνατότερος μαγνήτης.
 ΠΟΛ (κρυφά στον Κλαύδιο) Α χα... τα βλέπεις;
 Αμλετ Κοκόνα μου να ξαπλωθώ στα γόνατα σου;
 Οφιλια Όχι κύριε μου.
 Αμλετ Το κεφάλι μου στα γόνατα σου;
 Οφιλια Μάλιστα κύριε μου.
 Αμλετ Νομίζεις πως είχα κακό στον νου μου;
 Οφιλια Δεν νομίζω τίποτα κύριε μου.
 Αμλετ Τι ωραία νάσαι κανείς ξαπλωμένος ανάμεσα στα πόδια
 κοριτσιού.
- Οφιλια Τι είπες κύριε μου;
 Αμλετ Τίποτα
 Οφιλια Έχεις διάθεση κύριε μου;
 Αμλετ Ποιος, εγώ;
 Οφιλια Μάλιστα κύριε μου.
 Αμλετ Ω θεέ μου είμαι ο μοναδικός σας χωρατατζής. Πώς να μην
 είναι κανείς εύθυμος ; Για κοίταξε τι ευχαριστημένη φαίνεται
 η μητέρα μου...κι ο πατέρας μου δεν είναι δυο ώρες που
 πέθανε.
- Οφιλια Όχι, είναι δυο φορές δυο μήνες κύριε μου
 Αμλετ Τόσος καιρός! Κύριε ελέησον! Δυο μήνες πεθαμένος κι ακόμα
 να μην έχει λησμονηθεί! Τότε είναι μεγάλη ελπίδα η μνήμη
 ενός μεγάλου άντρα να κρατήσει μισό χρόνο.
 (χαμηλώνουν τα φώτα)

(Παίζουν οι φλογέρες. Μπαίνει η παντομίμα. Μπαίνουν ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα πολύ ερωτιάρικα. Αγκαλιάζονται. Αυτή γονατίζει και δείχνει την αγάπη της. Αυτός τη σηκώνει και γέρνει το κεφάλι του στο στήθος της. Σιγά σιγά την αφήνει και ξαπλώνει κάτω. Αποκοιμιέται. Αυτή βλέποντας τον αποκοιμισμένον, τον αφήνει και φεύγει. Τώρα μπαίνει ένα πρόσωπο, που παίρνει την κορώνα, τη φιλεί και χύνει φαρμάκι στο αφτί του βασιλιά και βγαίνει. Η βασίλισσα ξαναγουρίζει, βρίσκει το βασιλιά πεθαμένο και κάνει παθητική σκηνή. Ο φαρμακευτής ξαναμπαίνει και φαίνεται να θρηνεί κι αυτός. Το νεκρό τον παίρνουν. Ο φαρμακευτής φλερτάρει τη βασίλισσα με δώρα, αυτή στην αρχή τον αποστρέφεται, μα στη συνέχεια ενδίδει και φεύγουν αγκαλιασμένοι)

Οφιλία Τι εννοεί αυτό Αφέντη μου;

Αμλετ Θεέ μου, αυτό είναι μπερδεσοδουλειά. Εννοεί έγκλημα.

Οφιλία Μπορεί αυτό το θέαμα ν' αναφέρεται στην υπόθεση του έργου;

Αμλετ Θα μάθομε. Οι θεατρίνοι δεν κρατάνε μυστικό. Τα λένε όλα.

Κλαύδιος Πώς λένε το δράμα;

Αμλετ Η ποντικοπαγίδα .Μεταφορικός. Το έργο είναι η ιστορία ενός φόνου πού'γινε στη Βιέννη. Γονζάγος είναι το όνομα του δούκα. Η γυναίκα του Βαφτιστή. Θα δεις σε λίγο. Είναι δράμα με εγκληματική υπόθεση, μα τι μ' αυτό, τη μεγαλειότητα σου κι εμάς τους άλλους που έχομε καθαρή τη συνείδηση μας δεν μας νοιάζει. Θα δεις. Τον φαρμακώνει στον κήπο για να του πάρει τη βασιλεία. Η ιστορία αυτή έχει γίνει κι είναι γραμμένη σε ωραία ιταλική γλώσσα. Θα δείτε τώρα πώς ο δολοφόνος κερδίζει την αγάπη της γυναίκας του Γονζάγου.

Οφιλία Ο βασιλιάς σηκώνεται.

Αμλετ Τι, τρώμαξε την ψεύτικη πυρκαγιά;

Γερτρ Τι έχεις κύριε μου;

ΠΟΛ Να πάψει η παράσταση.

Κλαύδιος Φέξε μου λίγο, να φύγω.

ΟΛΟΙ Φώτα φώτα φώτα (βγαίνουν όλοι εκτός από τον Άμλετ και τον Οράτιο.

Αμλετ Το χτυπημένο αγρίμι κι ας βογγάει
το αλάβωτο ελαφάκι ας παιγνιδίζει
κοιμάται ο ένας, ο άλλος αγρυπνάει
η σφαίρα έτσι γυρίζει.

Ε φίλε, για ό,τι μας είπε το φάντασμα βάζω χίλιες λίρες.

Παρατήρησες;

Οράτιος Πολύ καλά κύριε μου.

Αμλετ Άμα έγινε λόγος για το φαρμάκωμα;

Οράτιος Το παρατήρησα καλά.

Αμλετ Α χα, εμπρός λίγη μουσική, εμπρός οι φλογέρες. Του βασιλιά αν δεν τ'αρέσει η κωμωδία, θα πει βεβαίως πως δεν τ'αρέσει μα τον Δία. Εμπρός ,λίγη μουσική (μπαίνει μουσική)

(Ξαναμπαίνει ο Πολώνιος)

ΠΟΛ Αφέντη μου, η βασίλισσα θέλει να σου μιλήσει κι αμέσως.

Αμλετ Βλέπεις εκείνο εκεί το σύννεφο, που είναι το σχήμα του σχεδόν σαν καμήλα;

ΠΟΛ Μα το θεό, ίδια καμήλα, αλήθεια.

Αμλετ Θαρρώ μοιάζει με νυφίτσα.

ΠΟΛ Έχει τη ράχη σαν νυφίτσα.

Αμλετ Ή σαν φάλαινα;

ΠΟΛ Πολύ μοιάζει με φάλαινα.

Αμλετ Λοιπόν θα πάω στη μητέρα μου ευθύς.(μόνος του)
Με τρελαίνουν, τόσο με νευριάζουν. Θα πάω ευθύς.

ΠΟΛ Θα της το πω.

Αμλετ Το ευθύς εύκολα λέγεται (βγαίνει ο Πολώνιος)

Έφησε με φίλε, σε παρακαλώ (Βγαίνει ο Οράτιος)

Τώρα της νύχτας είναι η ώρα η στοιχειωμένη,

που οι τάφοι χάσκουν και η ίδια η κόλαση χνωτίζει

με μόλυσμα τον κόσμο. Τώρα θα ρουφούσα αίμα ζεστό

και πράξεις θάκανα τόσο άγριες, που να τις δει να φρίζει η

ημέρα. Μα σιγά... τώρα στη μάνα μου. Ω καρδιά μου να μη

χάσεις την ανθρωπιά σου. Μεσ το στέρεο τούτο στήθος μη

αφήσεις να μπει Νέρωνα ψυχή. Σκληρός ας είμαι, αλλά όχι

τέρας. Μαχαιριές να τις της δώσει η γλώσσα μου, καμιά το

χέρι. Σ' αυτό ψυχή και γλώσσα μου να υποκριθούν. και μ' όσα

λόγια η γλώσσα κι αν τη φοβερήσει, ποτέ η ψυχή μου μη

δεχτεί να τα σφραγίσει.

ΣΚΗΝΗ 8**Η κάμαρα της Γερτρούδης**

Κλαύδιος (Μονολογεί) Δεν μ' αρέσει η κατάσταση του, ούτε ασφάλεια έχουμε, αν αφήσουμε την τρέλα του να τρέχει. Θα σφραγίσω τα έγγραφα και θα τον στείλω με συνοδεία στην Αγγλία. Του κράτους οι περιστάσεις δεν συγχωρούν κοντά μας κινδύνους, που κάθε στιγμή μπορεί να φέρει η φρενοβλάβεια του. Πρέπει να ταξιδέψει αμέσως. Να μπουν στα σίδερα τα πόδια αυτού του σκιάχτρου, που τώρα περπατούν με τόση ελευθερία.

(Βγαίνει.Μπαίνουν η Γερτρούδη κι ο Πολώνιος)

ΠΟΛ Έρχεται αμέσως. Κοίτα βάλ' τονε στη θέση του.Πες του, παράγιναν τα κόλπα του ανηπόφορα και πως η μεσιτεία της χάρης σου τον έχει γλιτώσει απο θυμό πολύ. Εγώ θα σωπαίνω εδώ ακριβώς. Παρακαλώ να του τα πεις σταράτα.

Αμλετ (Από μέσα) Μητέρα... μητέρα... μητέρα

Γερτρ Έχεις το λόγο μου. Τραβήξου, ακούω που έρχεται.

(Ο Πολώνιος κρύβεται πίσω από την κουρτίνα.

Μπαίνει ο Αμλετ)

- Γερτρ Ω Άμλετ, μη μιλάς πια. Μου γυρνάς τα μάτια στις ψυχής τα κατάβαθα, που βλέπω λεκέδες τόσο μελανούς, που δεν ξεβάφονται.
- Άμλετ Μόνο για να ζεις σε λιγδωμένου κρεβατιού τον σάπιο ιδρώτα, στην χλιαρή ακολασία, να κάνεις έρωτα και γλύκες σε ένα γουρνοσταλιό.
- Γερτρ Ω πάψε πια. Τα λόγια αυτά σου σαν μαχαίρια μπαίνουν στα αφτιά μου. Πάψε πια Άμλετ ακριβέ μου.
- Άμλετ Με έναν φονιά κι έναν αχρείο. Με ένα σκλάβο που ούτε το δέκατο δεν έχει από το εικοστό του πρώτου αφέντη σου. Έναν караγκιόζη βασιλιά, πορτοφολά του θρόνου και της εξουσίας, που απ το σεντούκι το πολύτιμο το στέμμα το βούτηξε και τα΄ οχωσε στην τσέπη του
- Γερτρ Όχι πια.
- Άμλετ Ένα βασιλιά από κουρέλια και μπαλώματα.**(Μπαίνει το φάντασμα)** Φυλάχτε με σκεπάστε με άγγελοι με τα φτερά σας. Τι θέλει η σπλαχνική μορφή σου;
- Γερτρ Αλίμονο, είναι τρελός.
- Άμλετ Έρθες για να μαλώσεις τον οκνό σου γιο, που αφήνοντας καιρό και πάθος να περνάει, δεν εχτελεί τη βιαστική, την τρομερή σου προσταγή; Ω πες μου.
- Φάντασμα Μη λησμονείς. Έρχομαι μόνο να ακονίσω την πρόθεση σου που στομώθη κάπως. Όμως κοίταξε, τρόμος πλακώνει τη μητέρα σου. Βοήθα τη, γλίτωσε την από τον αγώνα της ψυχής. Η ιδέα στα πιο αδύνατα κορμιά πιο δυνατά δουλεύει. Μίλα της Άμλετ.
- Άμλετ Πώς είσαι κυρία;
- Γερτρ Αλίμονο, πώς είσαι σύ, που έτσι καρφώνεις στο κενό τα μάτια, και με τον άυλο αέρα κουβεντιάζεις ; Το πνέμα σου άγριο ξεπροβάλλει από τα μάτια σου, και, αν στρατιώτες σε συναγερμό στον ύπνο τους τα ριγμένα σου μαλλιά,σαν άξαφνα να παίρνουν ζωή, πετιούνται ορθά.Καλό παιδί μου, την κάψα και φωτιά της ταραχής σου ράντισε με κρύα υπομονή. Μα τι κοιτάζεις;
- Άμλετ Αυτόν αυτόν.Δες τι χλωμή η θωριά του. Μορφή και πάθος του ενωμένα, αν εμιλούσαν στις πέτρες θα τις συγκινούσαν. Ω μη με κοιτάζεις, μήπως μ' αυτό σου το ύφος το θλιμένο αλλάξεις τη στέρια διάθεση μου...κι ό,τι πάω να κάνω πάρει άλλο χρώμα. Δάκρυα ίσως αντίς αίμα.
- Γερτρ Σε ποιον τα λες αυτά;
- Άμλετ Τίποτα εκεί δεν βλέπεις;
- Γερτρ Τίποτα κι όμως όλα όσα είναι εκεί τα βλέπω.
- Άμλετ Και τίποτα δεν έκουσες;
- Γερτρ Τίποτα. Μόνο εμάς.

- Αμλετ Πώς, κοίτα κει! Κοίτα πώς φεύγει αργά και πάει. Είναι ο πατέρας μου καθώς όταν εξούσε. Κοίτα εκεί, να, τώρα βγαίνει από την πόρτα. **(βγαίνει το φάντασμα.)**
- Γερτρ Γέννημα μόνο του μυαλού σου. Πράμα ασώματο η έξαψη μόνο πλάθει.
- Αμλετ Έξαψη! Δες ο σφυγμός μου, ταχτικός σαν τον δικό σου. Κρατεί τον ίδιο της υγείας ρυθμό. Δεν είναι τρέλλα όσα ξεστόμισα. Μη βάζεις στην ψυχή σου βάλσαμο πως τάχα μιλάει η τρέλα μου κι όχι το ανόμημα σου. Στο θεό ξομολογήσου. Μετάνιωσε για ότι έγινε
- Γερτρ Αχ Άμλετ, την καρδιά μου μού'σκισες στα δυο.
- Αμλετ Καληνύχτα, όμως στου θείου μου το κρεβάτι να μην πας. Πάρε , αν δεν έχεις, αρετή με το στανιό. Κρατήσου απόψε. Όσο για τον κύριον τούτον **(δείχνει τον Πολωνιο)** το μετανιώνω. Μα ο θεός το θέλησε έτσι να τιμωρήσει εμέ με αυτό κι αυτόν με μένα. Θα τον φροντίσω και θα δώσω λόγο μόνος μου που πήρα τη ζωή του. Πάλι καληνύχτα. Σκληρός είμαι από ανάγκη μόνο να ωφελησω. Τούτο άρχισε κακά, τα χειρότερα είναι πίσω. Μια λέξη ακόμα θα σου πω καλή κυρία.
- Γερτρ Τι θες να κάμω;
- Αμλετ Κάθε άλλο απ'ό,τι σου είπα πριν. Άστονε πάλι να σε τραβήξει ο μπεκροβασιλιάς στο στρώμα και φανέρωσε του πως ουσιαστικά τρελός δεν είμαι, παρά η τρέλα μου είναι φκιαχτή. Αυτό καλό είναι να το μάθει. **(σιωπή)** Πρέπει να πάω στην Αγγλία. Αυτό το ξέρεις;
- Γερτρ Το ξέχασα. Έχει παρθεί τέτοια απόφαση .
- Αμλετ Τα έγγραφα έχουν σφραγιστεί και τα κομίζουν οι δύο μου συνοδοί, που εγώ τους εμπιστεύομαι όσο δυο οχιές φαρμακερές. Αυτοί μου ανοίγουν τον δρόμο. Μου είναι οι αρχηγοί στην προδοσία. Άσ'το, ας τραβήξε... κι έχει γούστο να ξεκάμεις με τη δική του μηχανή τον μαστορη της. Δύσκολα , μα θα σκάψω κάτω απ'τα λαγούμια τους μια οργιά, να τους τινάξω στα άστρα. Είναι γλυκό δυο πονηριές αντίπαλες να συγκρουστούν. Τούτον να τον μαζέψω και να τα μαζεύω. Τ'άντερα αυτά θα τα τραβήξω πλάι στην κάμαρη. Μητέρα καληνύχτα. Αλήθεια αυτός ο σύμβουλος τώρα είναι σιωπηλός πολύ και σοβαρός, ενώ όσο ζούσε ήταν ο φίλος φλύαρος και λωλός. Κύριε εμπρός, να τελειώνουμε με σένα. Μητέρα καληνύχτα.
(Βγαίνουν χόρια. Ο Αμλετ τραβάει τον Πολώνιο.)

Κλαύδιος Γερτρούδη.

- ΚΛΑΥΔ Αυτό το κλάμα σου έχει αιτία. Να μου εξηγήσεις αυτό σου το αναφιλητό. Πρέπει να μάθουμε.
- ΓΕΡΤΡ Αχ κύριε μου αυτή τη νύχτα τι είδα!
- ΚΛΑΥΔ Τι είδες Γερτρούδη; Τι κάνει ο Αμλετ;
- ΓΕΡΤΡ Τρελος σαν θάλασσα και αγέρας που μαλώνουν ποιος είναι ο δυνατότερος. Στην αλαλιά του, ακούοντας πίσω από την κουρτίνα κάποιο σάλεμα, τραβάει σπαθί, κράζει «ποντίκι ένα ποντίκι» και στου μυαλού την παραίσθηση σκοτώνει τον γέρο τον καλό, που δεν φαινόταν.
- ΚΛΑΥΔ Ω κάμωμα βαρύ. Το ίδιο θα γινόταν σε μένα, αν ήμουν εκεί πέρα. Η λευτεριά του είναι για όλους επικίνδυνη. Τι θα πούμε, αλίμονο μας, γι αυτόν το φόνο; Θα τον ρίξουνε σε μένα, που έπρεπε να είχα προνοήσει να τον δέσω τον τρελό τον νέο και να τον είχα περιορίσει από τον κόσμο. Αλλά απ'τη μεγάλη αγάπη μας δε θέλαμε να νιώσουμε τι ήταν σωστότερο, σαν έναν που έχει μια κρυφή κακιά αρρώστια και για να μην τη φανερώσει, την αφήνει να τρώει της ζωής του το μεδούλι. Πού έχει πάει;
- ΓΕΡΤΡ Να βάλει κάπου τον νεκρό. Κι όμως κι η ίδια η τρέλα του, καθώς κλωνί χρυσάφι, μέσα σε φτηνό κράμα από άλλα μέταλλα, δείχνεται αγνή. Κλαίει γι αυτό που έγινε.
- ΚΛΑΥΔ Πριν αγγίξει ο ήλιος τις κορφές θα τον μπαρκάρουμε να ταξιδέψει. Αυτό το έγκλημα του πρέπει, βάζοντας όλο μας το κύρος και την τέχνη, να το σκεπάσουμε και να το δικαιολογήσουμε. Να καλέσουμε τους φίλους μας τους πιο σοφούς να μάθουν ό,τι λέω να γίνει κι ό,τι κακό έχει γίνει, μήπως η συκοφαντία, που με το σφύριγμα της ως της γης την άκρη στέλνει το βόλι της το δηλητηριασμένο, σαν κανονιά στον στόχο, χάσει τ'όνομα μας και βρεί τον άτρωτον αέρα. Έχω στείλει να τον βρουν, να βρουν και τον νεκρό. Πολύ επικίνδυνος είναι να γυρίζει αυτός λυτός. Δεν κάνει ωστόσο να εφαρμόσουμε σ'αυτόν το νόμο. Τον αγαπά ο ανόητος όχλος, που οι αγάπες του είναι στα μάτια κι όχι στον νου. Κι όταν είναι έτσι, τότε την τιμωρία του φταιχτή λογαριάζουν, ποτέ το φταίξιμο. Για να ησυχάσουν όλα, το ξαφνικό διώξιμο του πρέπει να φανεί πράξη προμελετημένη. Απελπισμένα πάθη με απελπισμένη θεραπεία γιατρεύονται, ή καθόλου. Έχω στείλει να μου τον φέρουν. Όπου νάσαι θα φανεί **(Μπαίνει ο Αμλετ)** Λοιπόν Αμλετ, πού είναι ο Πολώνιος;
- Αμλετ Στο δείπνο.
- Κλαυδ Στο δείπνο! Πού;

- Αμλετ "Όχι όπου τρώει μα όπου τρώγεται. Ολόκληρο συνέδριο πολιτικοί σκούληκες του έχουν κιόλας ριχτεί. Ο σκούληκας είναι ο ανώτερος κυρίαρχος στο φαί. Παχαίνουμε όλα τα πλάσματα μόνο και μόνο για να παχύνουμε τους εαυτούς μας. Και παχαίνουμε τους εαυτούς μας για τα σκουλήκια. Ο παχύς βασιλιάς κι ο ξερακιανός ζητιάνος είναι μόνο ποικιλία φαγητών. Δύο διαφορετικά πιάτα στο ίδιο τραπέζι. Αυτό είναι το τέλος.
- Κλαυδ Αλίμονο, αλίμονο.
- Αμλετ Μπορεί ένας να ψαρέψει με το σκουλήκι πού'φαγε από βασιλιά και να φάει το ψάρι που ετράφη μ' αυτό το σκουλήκι.
- Κλαυδ Τι θες να πεις μ' αυτό;
- Αμλετ Τίποτε άλλο, παρά να σου δείξω πως ένας βασιλιάς μπορεί να κάμει περιοδεία μέσα στ' άντερα ενός ζητιάνου.
- Κλαυδ Πού είναι ο Πολώνιος;
- Αμλετ Στους ουρανούς. Στείλε να δεις. Αν ο απεσταλμένος σου δεν τον βρει εκεί, ζήτησε τον ο ίδιος σε άλλο μέρος. Μα αλήθεια, αν δεν τον βρείτε μέσα σ' αυτόν τον μήνα, θα τον μυριστείτε ανεβαίνοντας τη σκάλα που πάει στη στοά.
- Κλαυδ Άμλετ, η πράξη σου αυτή, γι ασφάλεια της ζωής σου, που τη νοιαζόμαστε, όσο και βαθιά λυπόμαστε για ό,τι έκαμες, υποχρεώνει να σε διώξουμε με γρηγοράδα πυκαγιάς. Ετοιμάσου. Το πλοίο στέκει στα πανιά, ο αγέρας πρίμος και η συνοδεία κι όλα είναι έτοιμα να ταξιδέψεις για την Αγγλία.
- Αμλετ Για την Αγγλία!
- Κλαυδ Ναι Αμλετ
- Αμλετ Καλά.
- Κλαυδ Καλά βεβαίως, αν έχεις νιώσει τους κοπούς μας.
- Αμλετ Βλέπω ένα χερουβείμ που τους βλέπει. Εμπρός λοιπόν για την Αγγλία. Γεια σου καλή μου μητέρα.
- Γερτρ Ο στοργικός σου πατέρας Άμλετ...
- Αμλετ Μητέρα μου, πατέρας και μητέρα είναι αντρόγυνο. Άρα το αντρόγυνο είναι μία σάρκα μητέρα μου. Εμπρός για την Αγγλία. **(βγαίνει)**

ΤΕΛΟΣ ΠΡΑΞΗΣ

Β ΠΡΑΞΗ**ΣΚΗΝΗ 1****Κάμπος στη Δανάι**

Αμλετ (Φωνάζει σε κάποιους που δεν φαίνονται)

Σας φτάνω αμέσως . Προχωρήστε λίγο.

Πώς κάθε περιστατικό μιλάει ενάντια μου και τον νωθρό εγδικιωμό κεντάει! Τι είναι ο άνθρωπος, αν μόνη του απασχόληση έχει φαί και ύπνο; Ένα χτήνος. Τίποτε άλλο. Σίγουρα αυτός που τέτοια διάνοια πλατιά μάς έχει δώσει, που να βλέπει εμπρός και πίσω, αυτό το τάλαντο, τον λόγο αυτόν τον θείο, δεν τάδωσε για να μουχλιάζουν έτσι μέσα μας. Όπως κι αν είναι, είτε σαν χτήνος λησμονάω, είτε σαν αναντρος διστάζω, επειδή σκέφτομαι πάρα πολύ, φιλιλογώντας τις συνέπειες, σκέψη που το ένα τέταρτο της είναι σύνεση, και τ'άλλα τρία δειλία, δεν ξέρω για ποιον λόγο να ζω κι όλο να λέω... «έχω να κάμω αυτό», ενώ έχω αιτία και θέληση και δύναμη και μέσα να το κάμω.

Μεγάλος δεν είναι όποιος ορμάει χωρίς μεγάλη αιτία, μα όποιος στήνει μεγάλο πόλεμο για ένα άχυρο, σαν παίζεται η τιμή. Κι εγώ λοιπόν τι κάνω, που σκότωσαν τον πατέρα, ατίμασαν τη μάνα, λόγοι που μου ερεθίζουν αίμα και μυαλό κι όλα τ' αφήνω να κοιμώνται, ενώ με ντρόπιασμα μου βλέπω χιλιάδες άντρες να τραβούν στον θάνατο για μια ιδέα, για ένα ξεγέλασμα της δοξας, να παν στους τάφους τους σαν νάναι τα κρεβάτια τους. Να σκοτωθούν για ένα αλώνι , όπου ούτε τόπο δεν έχει για όλους που θα κρίνουν τον αγώνα, που ούτε για τάφος δεν χωράει να τους σκεπάει τα κόκκαλα ;

Ω, στο εξής ο φόνος μόμη μου ένοια. Φόνος η σκέψη μου, ειδημή είναι τιποτένια.

ΣΚΗΝΗ 2**Κάμαρη στον Πύργο.****Γερτρούδη Οράτιος**

Γερτρ Δεν θέλω να τη δω
Οράτιος Ανήσυχη είναι. Έχει σαλέψει αλήθεια ο νους της. Σου κάνει λύπη να τη βλέπεις.

ΓΕΡΤΡ Μα τι θέλει;

ΟΡΑΤΙ Όλο μιλάει για τον πατέρα της και βογγάει και δέρνεται και λέει παράξενα μισόλογα. Ότι λέει δεν είναι τίποτα, όμως έτσι που τα συγχύζει, φέρνει όσους τα ακούνε σε συλλογή. Καλό είναι να τη δεις, γιατί μπορεί να σπύρει κακές υπόνοιες σε όσους κακοβάζει ο νους τους.

Γερτρ Ας έρθει μέσα. (Βγαίνει ο Οράτιος)

- ΓΕΡΤΡ (Μόνη της) Στην άρρωστη ψυχή μου από την αμαρτία,
ως κι ένα τίποτα προλέγει δυστυχία. Το κρίμα αδέξια η
αγωνία το πλημμυρεί. Χύνεται μόνο απ'το φόβο μη χυθεί.
(Μπαίνουν ο Οράτιος και η Οφιλία)
- Οφιλία Πού είναι η ωραία μεγαλειότης της Δανίας;
Γερτρ Τι είναι Οφίλια;
Οφιλία (Τραγουδά) Πώς στα ξένα τον καλό θα γνωρίσω εκεί;
θάχει χοχλιδόσκουφο, σαντάλια και ραβδί.
- Γερτρ Γιατί καλή μου κόρη Τραγουδάς;
Οφιλία Λες ; Όχι, παρακαλώ άκουσε.
(τραγουδά) πέθανε και πάει κυρά, πέθανε και πάει,
χώμα έχει προσκέφαλο, πέτρα να ακουμπάει
- Γερτρ Μα, Οφίλια...
Οφιλία Παρακαλώ άκουσε
(Τραγουδά) Άσπρο χιόνι σάβανο...
(Μπαίνει ο Κλαύδιος)
- Γερτρ Αλίμονο, δεσ εδώ κύριε μου
Οφιλία Ανθοστολιστό, πήρανε το λείψανο δακρυοραντιστό
Κλαύδ Πώς είσαι ωραία κόρη;
Οφιλία Καλά, παρομοίως ο θεός να δώσει. Η κουκουβάγια, λένε,
ήταν κόρη ψωμά. Θεέ μου, ξέρουμε τι είμαστε, μα δεν
ξέρουμε τι μπορεί να γίνουμε. Ο Θεός να ευλογήσει το
τραπέζι σου.
- Κλαυδ Ο νους της είναι στον πατέρα της.
Οφιλία Παρακαλώ να μη γίνει λόγος γι αυτό, μα αν σας ρωτήσουν τι
εννοεί, πέστε του αυτό.**(Τραγουδά)**
Τα' Άϊ Βαλεντίνου είναι ταχιά,
όλοι ξυπνουν νωρίς
και μένα Βαλεντίνα μου
στην πόρτα σου θα δεις.
- Σηκώθη ο νιος και ντύθηκε
κι ανοίγει τη μπασιά
κι η κόρη μπήκε μέσα μα
δεν βγήκε κόρη πια.
- Κλαυδ Χαριτωμένη Οφίλια
Οφιλία Στ'αλήθεια, να, χωρίς να πάρω όρκο, τώρα τελειώνω.
(τραγουδά)
Αχ Παναγιά μου και Χριστέ, ντροπή σου τι κακό
έτσι όλοι κάνουν μα το ναι, που ν μην δουν θεό.
- Πριν με γελάσεις λέει αυτή δεν μού, ταξες παντεια;
αυτός της απαντάει :
θα τό'κανα, αν στο στρώμα μου δεν έπεφτες με βιά.

- Κλαυδ Οφιλια Πόσο καιρό είναι έτσι;
Ελπίζω να πάνε όλα καλά. Πρέπει να χουμε υπομονή, μα δεν μπορώ να μην κλαίω, όταν συλλογίζομαι πως τον βάλανε μέσα στην κρύα γη...ο αδελφός μου θα το μάθει...κι έτσι σας ευχαριστώ για την καλή σας συμβουλή. Έλα, το αμάξι μου. Καληνύχτα κυρίες, καληνύχτα καλές κυρίες. Καληνύχτα καληνύχτα... **(Βγαίνει)**
- Κλαυδ Πήγαινε κοντά της. Πρόσεχε την καλά, παρακαλώ.
(Βγαίνει ο Οράτιος) Ω τη φαρμάκωσε ο βαθυς καημός της. Κι όλα από του πατέρα της τον θάνατο. Τα βάσανα δεν έρχονται ένα-ένα ανιχνευτές, μα φάλαγγες. Το πρώτο, ο φόνος του πατέρα της, αμέσως το φευγικό του γιού σου. Βράζει ο λαός ο χοτροκέφαλος και μουρμουρίζει για του Πολώνιου τα θανά. Παραβιαστήκαμε να τονε θάψουμε άρον άρον **(Θόρυβος από μέσα)**
- Γερτρ Αλί μου τι είναι αυτός ο θόρυβος;
Κλαυδ Πού είναι οι σωματοφύλακες μου; Να φυλάζουν την πόρτα.
(Μπαίνει ο Λαέρτης οπλισμένος. Μιλά προς τα έξω)
- Λαέρτης Σεις να μείνετε όλοι απέξω, την πόρτα να φυλάτε.
Βασιλιά χαμένη δώσε μου τον πατέρα μου
- Γερτρ Ήσυχα καλέ Λαέρτη.
Κλαυδ ΄Ασ' τονε Γερτρούδη. Μην έχεις φόβο για το πρόσωπο μου. Η θεία χάρη τον βασιλιά τον περιβάλλει σαν φραγμός. Η προδοσία μόνο αγναντεύει το σκοπό της. Πες μου Λαέρτη γιατί είσαι τόσο θυμωμένος;
- Λαέρτης Πού είναι ο πατέρας μου;
Κλαυδ Πέθανε.
Γερτρ Όχι εξ αιτίας του.
Κλαυδ ΄Ασ' τον να ρωτήσει ό,τι θέλει.
- Λαέρτης Πέθανε, πώς ; Με τέτοια εγώ δεν κοροϊδεύομαι. Στο διαολο πειθαρχία. Στη μαύρη κόλαση όρκοι. Πίστη, συνείδηση στα τάρταρα ας βουλιάζουν. Δεν λογαριάζω θεία κρίση. Εδώ έχω φτάσει. Για τη ζωή μου τούτη ή άλλη δεν με νοιάζει. Μοναχά να εκδικηθώ πέρα για πέρα τον πατέρα μου.
- Κλαυδ Και ποιος θα σ'εμποδίσει;
Λαέρτης Η θέληση μου κι όχι ο κόσμος όλος. Κι όσο για μέσα, αυτά τα λίγα που έχω, θα τα ταιριάξω να με βγάλουν πέρα.
- Κλαυδ Καλέ μου Λαέρτη, όταν θα μάθεις την αλήθεια για του πατέρα σου τον θάνατο, είναι απόφαση το άχτι σου να χτυπήσει σβάρνα ανάκατα όλους, εχθρούς και φίλους, κερδισμένους και χαμένους.
- Λαέρτη Καθόλου, μόνο τους εχθρούς του.
Κλαυδ Θέλεις τότε να τους μάθεις;
Λαέρτη Στους φίλους του διάπλατα την αγκαλιά θα ανοίξω.

- Κλαυδ Τώρα μιλάς σαν γιος καλός και κύριος από γένος.
Το πώς δεν φταίω για του πατέρα σου τον θάνατο ,
και πώς τον κλαίω με την καρδιά μου, αυτό να μπει γραμμή
στον νου σου, όπως στα μάτια σου το φως.
(ξαναμπαίνει η Οφιλια)
- Λαέρτης Ω θέρμη στέγνωσ'το μυαλό μου. Δάκρυα εφτάπικρα κάψτε
την αίσθηση, τη χάρη των ματιών μου. Η τρέλα σου θα
πληρωθεί με τόσο βάρος, ώσπου να γείρει η πλάστγγα σε μας.
Ω ανθέ του Μάη, κόρη ακριβή, αδερφούλα μου, γλυκιά μου
Οφίλια. Ω ουρανοί, μπορεί μιας νέας το λογικό νάναι θνητό
σαν τη ζωή ενός γέρου; Η φύση σαν αγαπά είναι τρυφερή, και
τρυφερή σαν είναι στέλνει ένα δείγμα απ τον εαυτό της
ακριβό στο πλάσμα που αγαπάει.
- Οφιλια (τραγουδά) Τον πήραν ξέσκεπο για κει
ω νάνι νάνι ω νάνι νάνι.
πέφτουν τα δάκρυα βροχή
στο καλό περιστέρι μου.
- Λαέρτης Αν ήσουν στα καλά σου κι έσπρωχνες σε γδικιωμό, έτσι δεν
θα με συγκινούσες.
- Οφιλια Να, εδώ δεντρολίβανο, είναι για θυμητικό. Θυμήσου αγάπη
μου να ζεις. Κι εδώ είναι πανσέδες, για να με συλλογίζεσαι.
- Λαέρτης Ορμήνια μες την τρέλα. Συλλογισμός και θύμηση
ταιριασμένα.
- Οφιλια Εδώ μάραθο για σένα και καμπανάκια. Για σένα απήγανο. Να
και λίγο για μένα. Αυτό το λένε και βοτάνι της Κυριακάτικης
χάρης. Εσύ πρέπει να το βάζεις για διάκριση. Να μια
μαργαρίτα. Θα σουδίνα λίγα γιούλια, αλλά μαράθηκαν όλα,
όταν πέθανε ο πατέρας μου. Λένε πως τέλειωσε καλά.
(Τραγουδά) Ειν' ο καλός μου μόνη χαρά μου,
Λαέρτης Έγνοια και πίκρα και καημό, την κόλαση την ίδια πώς τα
γυρίζει σε ομορφιά και χάρη
- Οφιλια (τραγουδά) Και δεν θα γυρίσει πια;
Και δεν θα γυρίσει πια;
όχι όχι πια, πάει,
η γη θα τονε φάει,
ποτέ δεν γυρίζει πια
Γενάκι και μαλλί
χιονάτη κεφαλή
αχ πάει αχ πάει
το κλάμα δε φελάει
μον πες καλή ψυχή
Και για όλους της χριστιανούς ο θεός να δώσει.
Ο θεός μαζί της **(βγαίνει)**
- Λαέρτης Αυτά τα βλέπεις ω θεέ;

- Κλαυδ Λαέρτη πρέπει να συμμεριστώ τη λύπη σου, αλλιώς μ'αρνιέσαι ολότελα. Μονάχα πήγαινε, διάλεξε φίλους σου, όποιους θες απ'της πιο φρόνιμους, να ακούσουν και να κρίνουν μεταξύ των δυο της. Αν με ίσια η πλάγια μέσα βρουν να εγγίζεται το πρόσωπο της, παραδίνουμε βασίλειο, στέμμα, ζωή κι ότι άλλο δικό της σε σένα, να ευχαριστηθείς. Μα αν το εναντίον, στέρξε να της δανείσεις την υπομονή σου, κι αντάμα θα εργαστούμε όσο η καρδιά σου θέλει, για να της ώσουμε το δίκιο της.
- Λαέρτης Έστω, μα ο ξαφνικός του θάνατος, ο μυστικός ενταφιασμός του , δίχως στολισμό βαρύτιμο, δίχως σπαθί, παράσημα στο λείψανο του επάνω, ούτε πομπή μεγάλη, ούτε τιμητική παράταξη κράζουνε, σαν για να ακουστεί από τον ουρανό στη γη, πως πρέπει να εξετάσω.
- Κλαυδ Και βέβαιι πρέπει, κι όπου ο φταίχτης στέκει, εκεί να πέσει το πελέκι. Έλα μαζί μου σε παρακαλώ. **(βγαίνουν)**

ΣΚΗΝΗ 3 ΚΑΜΑΡΗ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

- Οράτιος **(Μόνος. διαβάζει)** Οράτιε, αφού διαβάσεις αυτό, βρες τρόπο να παρουσιαστούν οι ναύτες που σου τό'φεραν στο βασιλιά. Έχουν γράμμα να του δώσουν. Δεν είχαμε δυο μέρες στη θάλασσα, που ένα πειρατικό μας κυνήγησε. Όταν μας πλεύρισε, στο τρακάρισμα, πήδησα στο δικό τους. Εκείνοι αμέσως ξανοίχτηκαν απ το δικό μας κι έτσι εγώ μόνος μου βρέθηκα αιχμάλωτος τους. Με μεταχειρίστηκαν σαν κουρσάροι λυπησάρηδες, όμως ήξεραν τι έκαναν. Πρέπει κάτι να κάνω γι αυτούς. Φρόντισε να λάβει ο βασιλιάς τα γράμματα που στέλλω κι έλα να μ'ανταμώνσεις. Έχω για τα αφτιά σου λόγια που θα σε ξεκουφάνουν.

ΣΚΗΝΗ 4 Έλλη κάμαρη στον Πύργο Κλαύδιος Λαέρτης Γερτρούδη

- Κλαυδ **(διαβάζει)** « Μεγαλειότητα και κραταιότητα, μάθε πως με έβγαλαν γυμνό στο βασίλειο σου. Αύριο θα ζητήσω την άδεια να παρουσιαστώ στο βασιλικό σου πρόσωπο, όπου, αφού σου ζητήσω τη συμπάθεια, θα αναφέρω τα παράξενα περιστατικά που μ'εγύρισαν τόσο ξαφνικά. « Άμλετ » Τι είναι αυτό πάλι; Γύρισαν και οι άλλοι; Μην είναι δόλος και καθόλου αυτά δεν έχουν γίνει;
- Λαέρτης Το γράψιμο του το γνωρίζεις;
- Κλαυδ Είναι το γράψιμο του Άμλετ. Τι; Γυμνός! και σε υστερόγραφο εδώ λέει μονάχος. Μπορείς να μου εξηγήσεις;

- Λαέρτης Δεν νιώθω αφέντη μου. Μα ας έρθει, αυτό ζεσταίνει την παθιασμένη μου καρδιά, που θα μπορέσω κατάμουτρα να του το πω. «Εσύ το έκαμες. Εσύ σκότωσες τον πατέρα μου.»
- Κλαυδ Ο Αμλετ γύρισε λοιπόν. Σαν τι θάσουνα ικανός να κάμεις, για να δείξεις, με έργα και όχι με λόγια, πως είσαι στ' αλήθεια του πατέρα σου παιδί;
- Λαέρτης Να τονε σφάζω μες την εκκλησιά.
- Κλαυδ Σωστά, δεν έπρεπε νάχει άσυλο ο φονιάς κι ούτε φραγμούς ο εγδικιωμός. Θα μάθει ο Άμλετ πως εγύρισες. Θα σας φέρω σε συνάντηση κι επάνω σας θα βάλω στοίχημα. Αυτός όντας ανέμελος γενναίος κι ολότελα απονήρευτος, δεν θα κοιτάζει καν τα ξίφη, ώστε με τρόπο ανακατεύοντας τα εσύ, διαλέγεις ένα με μύτη ακονισμένη και μες τον αγώνα του τηνε φέρνεις κι αγδικιέσαι τον πατέρα σου
- Λαέρτης Το κάνω. Μάλιστα το ξίφος μου θα βάψω. Έχω ένα υγρό τόσο θανατερό, που αν βάψει ένα λαπίδι, όπου ματώσει, δεν υπάρχει βάλασαμο που νάχει τη δύναμη να σώσει από το θάνατο... κι ας είναι μόνο ένα γρατσουνίσμα όλο κι όλο.
- Κλαυδ Θα το σκεφτούμε αυτό καλύτερα. Το σχέδιο μας πρέπει νάχει κι ένα άλλο που να πιάσει, αν αυτό που λες δεν πετύχει. **(μικρή σιωπή)** Το ήβρα. Σαν ζεσταθείτε απ' την ορμή και διψάσετε, θα του έχω ετοιμασμένο ποτήρι επίτηδες. Με μια γουλιά, αν τύχει και γλιτώσει από τη φαρμακερή σπαθιά σου, θα γίνει αυτό που θέλουμε. Για στάσου... τι είναι;
- Γερτρ **(μπαίνει η Γερτρούδη)** Τι είναι γλυκιά μου βασίλισσα; Το ένα κακό πάει κατά πόδι στο άλλο. Λαέρτη η αδερφή σου πνίγηκε.
- Λαέρτης Πνίγηκε! Ω, πού;
- Γερτρ Είναι μια ιτιά γυρτή σε ρυάκι, που γυαλίζει στο ρέμα τα ασημόφυλλα της. Πήγε εκεί πλέκοντας γιρλάντες κι αγριόχορτα. Καθώς σκαρφάλωνε στους κλάδους που έγερναν, ένα κλαδί ζηλόφθοно έσπασε και πάφτουν τα χορταρένια στέφανα κι ατυτή μαζί τους μες το ποτάμι που έκλαιγε. Αυτή τραγούδαγε σαν να μην ένιωθε καθόλου το χαμό της. Όμως δεν πέρασε πολύ κι τα φορέματα της ήπιανε και βάρυναν και τράβηξαν τη δόλια κόρη απ' το τραγούδι της στο βουρκωμένον τάφο.
- Λαέρτης Αλίμονονο μου. Πνίγηκε λοιπόν;
- Γερτρ Πνίγηκε... πνίγηκε
- Λαέρτης Αφέντη χαίρε. Λόγια πύρινα έχει η γλώσσα μου να βγάλει **(Βγαίνει)**
- Κλαυδ Πάμε κοντά Γερτρούδη. Τρόμαξα να του ησυχάσω την ορμή. Φοβάμαι τώρα, μήπως με τούτο πάρει νέα φόρα, γι αυτό κοντά του ας πάμε. **(Βγαίνουν)**

ΣΚΗΝΗ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ
Μπαίνουν ο Αμλετ και ο Οράτιος

- Αμλετ Θυμάσαι τα καθέκαστα όλα;
Οράτιος Αν τα θυμάμαι αφέντη μου!
Αμλετ Μια πάλι μέσα μου γινόταν που δεν μ'άφηνε να κοιμηθώ.
Πετάγομαι, ρίχνω στις πλάτες μου την κάπα και στο σκοτάδι
πασπατεύοντας, βρίσκω τον φάκελο που είχαν οι συνοδοί μου
στο ταξίδι για την Αγγλία. Βάζω το φάκελο στο χέρι και
κλεφτά γυρίζω στην καμπίνα μου. Τολμάω να ξεσφραγίσω την
εντολή τους την τρανή, όπου βρίσκω Οράτιε, ω κακουργία
βασιλική, ρητή εντολή με ένα σωρό ποικίλους λόγους
αρτυμένη, για το καλό και της Δανίας και της Αγγλίας, πως
ήταν τάχα φόβος και τρόμος η ζωή μου, μόλις διαβάσουν το
έγγραφο, χωρίς να χάσουν καιρό ουδ'όσο να ακονίσουν το
τσεκούρι, να μ'αποκεφαλίσουν. (μικρή σιωπή) Σαν βρέθηκα
έτσι μες της κακουγίας τα δίκτυα, κάθομαι και καταστρώνω
καινούργιαν εντολή. Θέλεις να μάθεις τι έγραψα;
- Οράτιος Βέβαια αφέντη μου.
Αμλετ Εξορκισμούς του βασιλέα φοβερούς. Αν θέλει η Αγγλία
υποτελής πιστή να του είναι, αν θέλει η αγάπη τους σαν
φοίνικας να θάλλει, αν θέλει η ειρήνη να φοράει παντοτινά τον
στέφανο της... κι ακόμα κάμποσα «αν» ολκής μεγάλης, μόλις
ιδεί και μάθει τι λέει το γράμμα, ευθύς, χωρίς να λογαριάσει
τι και ποιο, τους κομιστές να θανατώσει αξιομολόγητους.
- Οράτιος Την πάθαν λοιπόν οι φύλακες συνδοί σας.
Αμλετ Είναι επικίνδυνο σε όντα κατώτερα να χώνονται στη μέση,
σαν δίνουν και παίρνουν, με λεπίδια ξαναμμένα, δυο δυνατοί
αντίμαχοι.
- Οράτιος Μα τι βασιλιάς είν τούτος;
Αμλετ Δεν μου επιβάλλεται νομίζεις τώρα, αυτόν που σκοτώσε τον
βασιλιά πατέρα μου, που ξεπόρνεψε τη μάνα μου, που χώθη
ανάμεσα απ' τον θρόνο και τις ελπίδες μου, πού έριξε το
αγκίστρι με τέτοιο δόλο για την ίδια τη ζωή μου, δεν είναι
αγνή η ψυχή μου, αν με το μπράτσο τούτο τον τιμωρήσω; Και
δεν θάναι καταδικη μου αν της ζωής μου τον καρκίνον αυτόν
αφήσω να κάνει περισσότερο κακό;
- Οράτιος Σιγά. Κάποιος έρχεται. (**Μπαίνει ο νεαρός Οσρίκος**)
Οσρίκος Υψηλότατε μου, ως ευπαρέστητε πάλι εις την Δανία.
Αμλετ Ταπεινά σ'ευχαριστώ κύριε (Κρυφά στον Οράτιο)
Το ξέρεις αυτό το κουνούπι;
- Οράτιος Όχι αφέντη μου.
Αμλετ Καλύτερα, θα σωθεί η ψυχή σου. Γιατί όποιος τον γνωρίζει
κολάζεται.

- Οσρίκος Γλυκέ μου αυθέντα, αν η υψηλότης σας ευκαιρούσε, θα ανεκοίνωνον εις αυτήν κάτι εκ μέρους της αυτού μεγαλειότητος.
- Αμλετ Θα το δεχτώ κύριε με όλη τη σβελοσύνη του πνεύματος μου
- Οσρίκος Ευχαριστώ την υψηλότητα σας. Η αυτού μεγαλειότης κύριε μου, μου ενετείλατο να φέρω εις την υμετέραν γνώσιν, ότι έθεσε εν μέγα στοίχημα επάνω σας. Υψηλότατε μου είναι εδώ άρτι νεοαφιχθείς ο Λαέρτης. Σας βεβαιώ τέλειος ευπατρίδης, πλήρης αξιολογωτάτων διακρίσεων, κοινωνικότατος και πολύ των τρόπων ρέκτης. Τω όντι, δια να ομιλήσω δι αυτόν κατ' αίσθησιν είναι ο χάρτης η το ωρολόγιον της ευγενείας, διότι θα εύρετε εις αυτόν όλας τας Ευρώπας, τας οποίας θα ήθελε να ιδει εις ευγενής.
- Αμλετ Κύριε, η εξοχοποίησις του από υμάς δεν πάσχει καμίαν απώλειαν. Αν και γνωρίζω ότι το να διακρίνομεν αυτόν αξιολογικώς θα ήτο ιλιγγίασις της αριθμητικής της μνήμης, και πάλιν ηθέλομεν πελαγώσει, λαμβανομένης υπόψιν της ταχείας του ιστιοπλοΐας. Αλλ'ίνα περιορισθώμεν εντός της εξυμνητικής αληθείας, έχω δια αυτόν την γνώμην, ότι είναι ψυχή μεγάλης συναρμολογήσεως και τι εντός του ρευστόν τοιαύτης πολυτιμότητος και σπανιότητος, ώστε εκφραζόμεθα περί αυτού πιστώσ, εάν είπωμεν όυο όμοιον του έχει τον καθρέπτην του, και, αν άλλος τις ύθελε τον ιχνηλατήσει, μόνον σκιά του θα ήτο, τίποτε άλλο.
- Οσρίκος Η υψηλότης σας ομιλεί δι αυτόν αλανθάστως.
- Οράτιος Δεν μπορεί να γίνει η συνεννόηση σε άλλη γλώσσα; Προσπάθησε κύριε σε παρακαλώ.
- Οσρίκος Γνωρίζω κύριε ότι έχετε γνώσιν ποίας εξαιρετικότητος είναι ο Λαέρτης.
- Αμλετ Δεν θα τολμούσα να ομολογήσω τέτοιο πράγμο, εκτός κι αν ήθελα να συγκριθώ με αυτόν εις την εξαιρετικότητα. Μα όταν κανείς γνωρίζει καλά έναν άλλον, είναι σαν να γνωρίζει τον εαυτό του
- Οσρίκος Θα ήθελα να είπω κύριε μου, εις την εξαιρετικότητα της επιδεξιότητος εις το όπλον του
- Αμλετ Ποιο είναι το όπλο του;
- Οσρίκος Ξίφος κι εγχειρίδιον.
- Αμλετ Αυτά μας κάνουν δύο όπλα. Ας είναι λοιπόν.
- Οσρίκος Ο βασιλεύς κύριε μου έβαλε στοίχημα κύριε μου, ότι εις δώδεκα συμπλοκάς μεταξύ ημών αυτών και εκείνου, δεν θέλει ούτος σας υπερβεί κατά τρία χτυπήματα. Εκείνος έβαλε εννέα εις τα δώδεκα. Θα ήτο δε δυνατόν να λάβει χώραν αμέσως το αγώνισμα, αν η υψηλότης σας ευδοκήσει να απαντήσει...
- Αμλετ Κι αν απαντήσω όχι;

- Οσρίκος Εννοώ κύριε μου, η υψηλότης σας να απαντήσει τον αντίπαλον σας εις τον αγώνα.
- Αμλετ Κύριε, με την άδεια της μεγαλειότητος του, θα περπατώ εδώ στη στοά. Ας φέρουν τα ξίφη. Αν θέλει αυτός ο κύριος κι ο βασιλιάς επιμένει, θα κερδίσω το στοίχημα, αν μπορέσω. Αν όχι, θα μου μείνει η ντροπή και τα περίσσια χτυπήματα.
- Οσρίκος Να αναγγείλω τούτο ακριβώς ούτω;
- Αμλετ Το νόημα κύριε... και ας σαλπίσει η όρεξη σου όσο μπορεί.
- Οσρίκος Συνιστώ την αφοσιωσή μου εις την υψηλότητα σας.
- Αμλετ Δούλος σας, δούλος σας... **(βγαίνει ο Οσρίκος)** Καλά κάνει που συσταίνεται μόνος του. Δεν θα βρισκόταν άλλη γλώσσα να του κάνει αυτή τη χάρη. Αυτός έκανε τσιριμόνιες στις ρόγες της μάνας του πριν βυζιάξει.
- Οράτιος Θα το χάσεις το στοίχημα αφέντη μου.
- Αμλετ Δεν πιστεύω. Από τότε που ο Λαέρτης πήγε στη Γαλλία, εγώ γυμναζόμουν ολόενα. Με τη χάρη θα κερδίσω. Όμως δεν φαντάζεσαι τι στενοχώρια έχω εδώ στην καρδιά μου.
- Οράτιος Αν η ψυχή σου αποστρέφεται οτιδήποτε, υπάκουσε τη. Τους προλαβαίνω πριν έρθουν και τους λέω πως δεν έχεις διάθεση.
- Αμλετ Καθόλου. Δεν ψηφάμε οιωνούς. Κι ένα στρουθί να πέσει, υπάρχει ξέχωρη Πρόνοια. Αν είναι για τώρα, δεν είναι για άλλοτε. Αν δεν είναι για άλλοτε, θα γίνει τώρα. Θα έρθει η ώρα του. Το παν είναι να είσαι έτοιμος. Αφού κανείς δεν ξέρει τίποτα για τον μισεμό σου, τι έχει να κάνει αν γίνει νωρίς; Ας γίνει
- (Μπαίνουν ο Κλαύδιος, η Γερτρούδη, ο Λαέρτης, ο Οσρίκος και οι άλλοι ηθοποιοί ντυμένοι σαν άρχοντες, με ξίφη και χειρόκτια. Ένα τραπέζι με καράφες κρασί επάνω.)**
- Κλαύδιος Έλα Άμλετ, έλα να δεχτείς το χέρι αυτό από μένα.
- (Βάζει το χέρι του Λαέρτη στον Άμλετ)**
- Αμλετ Συγχώρεσε με κύριε, σου'καμα άδικο, όμως η ευγένεια της ψυχής σου ας μου το συγχωρέσει. Όλοι οι παρόντες το γνωρίζουν... και συ θα το άκουσες πως ταραχή του νου με βασανίζει. Ό,τι έχω κάμει που σου ερέθισε το αίμα, την τιμή, την αγανάκτηση σου, κηρύχνω εδώ πως ήταν τρέλλα. Του Λαέρτη τού'καμε ο Άμλετ άδικο; Ποτέ ο Άμλετ. Όταν ο Άμλετ βει από τον εαυτό του, και σαν νάναι άλλος κάνει αδικήμα του Λαέρτη, τότε δεν τόχει κάνει ο Άμλετ. Ποιος το κάνει; Η τρέλλα του. Αν είναι έτσι, τότε κι ο Άμλετ είναι απ' τους αδικημένους. Η τρέλλα του Άμλετ είναι εχτρός και του ιδίου του Άμλετ. Κύριε μπροστά σε όλους αποκηρύσσω κάθε πρόθεση κακή και η αγνή ψυχή σου ας με αθωώσει τόσο, σαν να'ριξα το βέλος μου πάνω απ' το σπίτι και πλήγωσα τον αδερφό μου

- Λαέρτης Μου φτάνει αυτό για το αίσθημα μου, πούχε λόγους
ξεχωριστούς να με κεντάει σε εκδίκηση.Μα στο κεφάλαιο
της τιμής στέκω σε απόσταση, κι ούτε φιλιώνομαι, ώσπου
νάχω από συμβούλιο κυρίων με γνωστή εντιμότητα μια
απόφαση και προηγούμενο παράδειγμα συνδιαλλαγής,
να μείνει το όνομα μου ανέπαφο. Ως τότε δέχομαι την
προσφερόμενη φιλία σου σαν μια φιλία και δεν θα την
προσβάλω.
- Αμλετ Ανεπιφύλακτα το δέχομαι και τίμια στο αδελφικό μου
στοίχημα θα αγωνιστώ. Δώστε τα ξίφη, εμπρός.
- Λαέρτης Έλα κι εμέναν ένα.
- Αμλετ Θα'μαι το φόντο σου Λαέρτη. Μεσ την αμάθεια μου η τέχνη
σου σαν άστρο μέσα σε νυχτιά ολοσκότεινη θα λάμπει.
- Λαέρτης Με κοροϊδεύεις κύριε μου.
- Αμλετ Όχι σου ορκίζομαι.
- Κλαύδιος Δως τους τα ξίφη νέε Οσρίκο. Ξέρεις Άμλετ το στοίχημα;
- Αμλετ Πολύ καλά κύριε. Η μεγαλειότης σου έκαμε χάρη στον
αδύνατο.
- Κλαύδιος Δεν το πιστεύω. Εγώ σας είδα και τους δυο. Μια κι αυτός
προόδεψε, εμείς πήραμε τη χάρη.
- Λαέρτης Πολύ βαρύ είναι αυτό. Ας διαλέξω ένα άλλο.
- Αμλετ Αυτό μ'αρέσει. Έχουν τα ξίφη το ίδιο μάκρος;
- Οσρικος Μάλιστα αυθέντα μου.
- (Ετοιμάζονται να αρχίσουν)**
- Κλαύδιος Βάλτε με κρασί τις κούπες στο τραπέζι. Αν δώσει ο Άμλετ ή
την πρώτη είτε τη δεύτερη και είτε στον τρίτο γύρο εθύς
αντιχτυπήσει, να ρίξουν όλοι ομοβροντί οι προμαχώνες. Ο
βασιλιάς θα πιεί στου Αμλέτου το ξανάσασμα, ρίχνοντας
μέσ'την κούπα του μαργαριτάρι πιο πλούσιο κι απ'αυτό που
τέσσεροι σειρά φόρεσαν βασιλιάδες στις Δανίας το στέμμα.
Φέρτε τις κούπες και το τύμπανο ας το πει στη σάλπιγγα κι η
σάλπιγγα έξω στα κανόνια, κι οι κανονιές στον ουρανό,
κι ο ουρανός στη γη, «να πίνει ο βασιλιάς στην υγεία του
Αμλέτου» Εμπρός αρχίστε. Και τον νου σας σεις κριτές.
- Αμλετ Ορίστε κύριε
- Λαέρτης Ορίστε αφέντη μου
- (ξίφομαχούν)**
- Αμλετ Ένα
- Λαέρτης Όχι
- Αμλετ Κρίση
- Οσρίκος Κτύπημα, κτύπημα, ολοκάθαρο.
- Λαέρτης Καλά, πάλι.
- Κλαύδιος Σταθείτε.Δώσε μου να πιω. Αμλετ, αυτό το μαργαριτάρι δικό
σου. Πίνω στην υγεία σου.

(Σημαίνουν σάλπιγγες και βροντούν κανόνια)

- Κλαύδιος Δώστε του την κούπα.
 Αμλετ Να δώσω πρώτα αυτή τη μάχη. Παράμερα βάλτο για λίγο.
 Εμπρός. **(ξίφομαχούν)** Άλλη χτυπιά...τι λες;
 Κλαύδιο Ο γιος μας θα κερδίσει.
 Γερτρού Είμαι αναμένος και λαχάνιασε. Άμλετ παρ' το μαντίλι μου και σκούπισε τα φρύδια σου. Άμλετ να, πίνει στην υγεία σου η βασίλισσα.
 Αμλετ Ευχαριστώ κυρία.
 Κλαύδιος Μην πιείς Γερτρούδη.
 Γερτρού Θα πω κύριε μου. Άσε με σε παρακαλώ.
 Κλαύδιος (κρυφά) Είναι η κούπα με το φαρμάκι. Πάει τώρα.
 Αμλετ Κυρία, ακόμα εγώ, δεν κάνει. Σε λιγάκι.
 Γερτρού Στάσου να σου σφουγγίσω εγώ το πρόσωπο.
 Λαέρτης Αφέντη μου θα τον χτυπήσω τώρα.
 Κλαυδιος Δεν το πιστεύω.
 Λαέρτης (κρυφά) Κι όμως σαν νάχω βάρος στη συνείδηση μου.
 Αμλετ Έλα Λαέρτη, βάλε τα δυνατά σου. Φοβάμαι ότι με παίρνεις για αρχάριο.
 Λαέρτης Λες; Έλα μπρός.(ξίφομαχούν)
 Οσρίκος Κανείς τους τίποτα.
 Λαέρτης Άρπα την τώρα.**(Ο Λαέρτης πληγώνει τον Άμλετ. Ύστερα στον βιασμό τους αλλάζουν τα ξίφη και ο Άμλετ πληγώνει τον Λαέρτη).**
 Κλαύδιος Χωρίστε τους. Έχουν αγριέψει.
 Αμλετ Όχι, έλα πάλι, εμπρός. **(Η βασίλισσα πέφτει)**
 Οσρίκος Κάτι έπαθε η βασίλισσα
 Οράτιος Και οι δυο ματώσανε.Πώς είσαι αφέντη μου;
 Οσρίκος Πώς είσαι Λαέρτη;
 Λαέρτης Πιάστηκα σαν ξυλόκοτα στα βρόχια μου.Η προδοσία μου η ίδια δίκαια με σκοτώνει.
 Αμλετ Τι έχει η βασίλισσα;
 Κλαυδ Λιγοθυμιά της ήρθε, που είδε τα αίματα.
 Γερτρ Όχι όχι, η κούπα. Άμλετ παιδί μου, το πιωτό, η κούπα, το πιωτό. Φαρμάκι, ήπια φαρμάκι. **(πεθαίνει)**
 Αμλετ Ω κακουργία.Κλείστε τις πότες. Προδοσία. Ψάχτε να βρούμε τον προδότη.
 Λαέρτης Άμλετ εδώ είναι.Είσαι χαμένος Άμλετ. Στον κόσμο γιατρικό δεν είναι να σε γειάνει κι ούτε μισής ώρας ζωή δεν σου απομένει.Τόχεις στο χέρι σου της προδοσίας το ξίφος, φαρμακωμένο.Το έργο μου γύρισε επάνω μου. Να με. Χάμω κοιτόμαι για να μην ξανασηκωθώ.Η μητέρα σου είναι φαρμακωμένη.Ο βασιλιάς, ο βασιλιάς τα φταίει.

- Αμλετ Η κόψη του φαρμακωμένη! Τότε κάμε φαρμάκι το έργο σου.
(Πληγώνει τον βασιλιά.)
- Ολοι Προδοσία προδοσία..
- Κλαύδιος Ω μα βοηθάτε φίλοι μου. Μόνο που με πλήγωσε.
- Αμλετ Εδώ, Δανέ,φονιά, αιμομίχτη,κολασμένε, πιε το πιοτό σου.
Εδώ είναι το μαργαριτάρι σου; Αντε κοντά στη μάνα μου.
(Ο Κλαύδιος πεθαίνει)
- Λαέρτης Του άξιζε. Ο ίδιος τόχε φτιάξει το φαρμάκι. Έλα Άμλετ, ας
συγχωρεθούμε αγνή καρδιά.Μην πέσει πάνω σου ο χαμός
μου ή του πατέρα μου. Κι ούτε ο χαμός σου επάνω μου!
(πεθαίνει)
- Αμλετ Ο θεός ας σου το συγχωρέσει. Έρχομαι απόκοντα.
Στο καλό δόλια βασίλισσα. Πεθαίω Οράτιε. Εσύ θα ζήσεις να
με δικαιώσεις , το έργο μου και τη ζωή μου, σε κείνους που
αμφιβάλλουν.
- Οράτιος Μην το πιστέψεις.Είμαι αρχαίος Ρωμαίος εγώ κι όχι Δανός.
Λίγο πιοτό έχει μείνει εδώ.
- Αμλετ Αντρας αν είσαι δώσε την κούπα εδώ. Άφησε την. Το θέλω.
Σ'έξορκίζω. Θεέ μου. Οράτιε μου, τι μισερό θα ζήσει πίσω το
όνομα μου, αν μείνουν άγνωστα τα πράματα όπως είναι !
Αν με είχες στην καρδιά σου κάποτε, για λίγο μείνε μακριά
απ'τη μακαρία ζωή, κι εδώ με πόνο ανάσαινε στον κόσμο τον
σκληρό, να ειπείς την ιστορία μου. **(Ακούονται από μακριά
εμβατήρια και χαιρετισμός με πυροβόλα)** Τι θόρυβος είναι
αυτός, ο πολεμόχαρος;
- Οσρίκος Ο Φορτεμπράς ο νέος γυρίζει νικητής από την Πολωνία και
στρατιωτικά τους Άγγλους πρέσβεις χαιρετάει.
- Αμλετ Ωχ... Ωχ... πεθαίνω Οράτιε. Το δυνατό φαρμάκι νικάει το
πνεύμα μου. Δεν γίνεται να ζήσω , να μάθω απ'την Αγγλία τα
νέα. Μα προφητεύω ότι στον Φορτεμπράς θα πέσει η εκλογή.
Κι εγώ, πεθαίνοντας, την ψήφο μου του δίνω.Πες του το, κι
όλα τα περιστατικά μικρά ή μεγάλα με τη σειρά τους. Τα
άλλα είναι σιωπή. **(πεθαίνει)**
- Οράτιος Έσπασε τώρα μια γενναία καρδιά. Καλή σου νύχτα πρίγκηπα
γλυκέ μου. Κι αγγέλων φτερουγίσματα ας σε νανουρίζουν.
**(Νεκρώσιμο εμβατήριο. Σηκώνουν τους νεκρούς.
Ομοβροντία από κανονιές.**

ΤΕΛΟΣ